Secretul lui Abbott

by Flavius Policalas

“Dar tocmai acesta e miracolul din fiinţa omenească: niciodată nu se dezgustă şi nu se descurajează în asemenea măsură, încât să renunţe să ia totul de la început, pentru că ştie foarte bine cât de importante acel lucru şi că merită făcut.”
Ray Bradbury

FLAVIUS POLICALA

“VOM ALEGE O PLANETĂ OARBĂ, ÎN FELUL ĂSTA EVITĂM CONFLICTELE DIPLOMATICE CU CASTELE.”
“GENIAL CA DE OBICEI, DRAGUL MEU SEQUEL. CEI ŞAPTE SUTE DE VITRALI CARE I-AM DAT PE CAPUL TĂU AU MERITAT. DESIGUR PLANETA OARBĂ DE CARE VORBEŞTI NU VA FI A TA... APRIGĂ DECIZIE DEMNĂ DE UN SCLAV DEMENT. SUNT CHIAR CURIOS, CÂTE SISTEME AI ACUM?”
“ŞASE, MĂRIA TA. DOUĂZECI ŞI NOUĂ DE PLANETE ÎN TOTAL.”
“AI O PROPUNERE, PRESUPUN... ”
“GOM DIN SISTEMUL HERALL.”
“DESIGUR TE VEI FOLOSI DE MERCENARI, NU AŞ VREA SĂ DĂM BĂNUIELI. CA O MĂSURĂ DE PRECAUŢIE ŞI NU NUMAI, OCUPĂTE DE DISTRIBUIREA VIRUŞILOR LUAŢI CU BANI GREI DE LA CRIPTĂ. CONTAMINEAZĂ CASTELE MNARE, KALSI ŞI FININ.POPULAŢIA LOR A CRESCUT ORICUM ÎN ULTIMELE DOUĂ DECENII, CURÂND VOR AVEA PRETENŢIA SĂ LE CEDEZ UN SISTEM SAU DOUĂ. O “MICĂ” SCĂDERE A NUMĂRULUI LOCUITORILOR LE-AR DA PUŢIN DE CAP ŞI M-AR SCUTI DE... CUM SPUNEAI?... CONFLICTE DIPLOMATICE.”
“CÂT DE MICĂ SĂ FIE... SCĂDEREA, MAIESTATE?”
“ŞTIU ŞI EU SEQ, TREI SAU PATRU MILIARDE, CÂT MAI UNIFORM TE ROG, SĂ ACOPERE TOATE PLANETELE CASTELOR ĂSTORA MUCOASE.”
“MAI ALES COPII, CA DE OBICEI.”
“BINENŢELES, NOI VREM SĂ LE ŞTIRBIM VIITORUL. PREZENTUL ESTE ORICUM AL NOSTRU.”

Conştient doar de durerea aproape insuportabilă pe care o simţea, Abbott cuplă pilotul automat după ce introduse datele referitoare la viteză şi la parametri spaţiali şi temporali în care trebuia să facă saltul în hiperspaţiu. Avea să aştepte până ce ieşea din zona în care mai putea fi reperat, iar după aceea...

Încercă să se relaxeze, lăsând braţul drept în grija doctorului de bord, care lucra de altfel la viteza maximă. Micile tentacule metalice alergau de-a lungul antebraţului, pentru a înlocui conform structurii anatomice înregistrată în banca de date, ţesuturile arse sau ciopârţite, fragmentele de os şi apoi epiderma. Undeva aproape de umăr avea o rană atât de mare încât întregul braţ atârna doar de câteva fâşii de muşchi. Abbott îşi amintea doar că suflul unei explozii îl atinse exact când intra în gândac. Pierduse sistemele de comunicaţie şi câteva lansatoare de pe aripa dreaptă cu ocazia asta. Dar oare fusese o explozie? Nu-şi amintea să fi auzit un zgomot sau să fi simţit căldură... Întregul măcel avuse loc într-o linişte monstruoasă curmată doar de urletele răguşite de disperare ale celor pe care îi atingea acel murmur... acea vâltoare.

Tremura. Nici el nu ştia de ce. Poate urmele groazei şi ale panicii ce-l cuprinse, când devenise
conştient de ceea ce se întâmplă în jurul său. Sau poate doar reacţia organică a trupului asaltat brusc
de durere, fără un avertisment sau un semnal perceptibil care să-l pregătească pentru suferinţă sau să
creeze o încordare din reflex, să stimuleze circulaţia intensă şi binefăcătoare a adrenalinei.

Închise ochii încercând să controleze respiraţia sacadată, aritmică, înghiţi salivă pentru a înlătura gustul amar rămas de la inhalarea involuntară a fumului, ce ieşea din cei ce porneau să ardă de vii şi se înecă tuşind de câteva ori. Scuipă pe bordul larg acoperit cu ecrane şi când îşi şterse buzele uscate cu singura mână pe care o mai putea mişca, realiză că avea obrazul stâng crestat până aproape de ureche şi gâtul plin de umezeala caldă a sângelui. Când atinse cu vârful limbii marginile sângerânde şi podul palmei de cealaltă parte, durerea îl înţepă. Icni.

Cândva văzuse o asemenea rană în timpul antrenamentelor pentru concursurile ţintaşilor de
elită. Un nefericit se aflase în apropierea unei ţinte la poligon şi o aşchie babană îi făcuse obrazul
praf. Ţipa cât îl ţineau puterile. Dar Abbott nu mai avea puterea să ţipe. I-ar fi fost teamă să se audă
ţipând.

Deschise ochii şi clipi pentru a-şi desprinde genele încleiate în praf şi sânge închegat, ce foarte probabil nici nu era al lui. Instinctul îl somă să controleze scanerele pentru a vedea dacă este urmărit. Renunţă pentru că nu ştia exact ce să caute. Doctorul îşi termină activitatea pe antebraţ şi îşi începu lucrul la umăr.

2

SECRETUL LUI ABBOTT

Tăcere. Sunete mecanice ale tentaculelor tremurătoare. Imposibil să gândească, să lege una lângă cealaltă două idei, sau să potolească gustul amar...

Doctorul bâzâi pentru a anunţa posibila durere în procedura pe care o urma să o efectueze. Avea să refacă probabil structura osoasă apoi deltoidul... Nu conta, oricum nu-şi mai simţea corpul amorţit. Căzuse parcă într-o stare cataleptică, pururea afundându-se într-un abis infernal şi adânc, ce se rotea în jurul său ameninţător, transformând realitatea şi preschimbând-o într-un decor colorat în spatele căruia sălăşluieşte un adevăr mortal. Universul însuşi se destrăma încet, dezvăluind un zâmbet spectral, hidos, ce-l urmărea zădărnicind orice încercare de a-şi controla destinul, iar moartea putea să se ascundă chiar şi-n polenul florilor. Poate chiar doctorul este masca unei maşini de tocat graţioase, ce va mânji întunericul tăcut al spaţiului cu carnea sa...

Şuviţe de amintiri destrămate de urlete. Chipuri schimonosite defilând într-un marş macabru.

Încă un bâzâit subţire iar doctorul aplică nişte bandaje adezive calorice menite să acomodeze corpul cu ţesuturile artificiale. Braţul arăta ca nou dar durerea persista. Abbott simţea carnea falsă ca pe o plagă vibrândă.

Nu exista drum de întoarcere. Acolo unde războinicii Teda loveau nu mai rămâneau decât mormane de praf şi măruntaie umane. Putea doar să spere că va părăsi Herall-ul înainte să-i dea de urmă.

Gom era fără urmă de îndoială supus chiar în acel moment unui bombardament cu arme biologice ce avea să distrugă orice urmă de viaţă. Acesta era sfârşitul, un final al cărui spectator lipsit de puterea de a schimba ceva era el. Ar fi fost absurd să se întrebe de ce şi logic dacă se întreba cine.

Veniturile Gom-ului rezultau din comerţul cu armament. Era cea mai profitabilă afacere pe care o oferea panoplia cosmică. Dar în acelaşi timp cea mai stresantă. Profitabilă pentru că

indiferent dacă se desfăşura sau nu un război, vânzările erau bune, paranoia interplanetară bazată pe faptul că nu existau tratate credibile care să menţină pacea şi că nici nu se auzise de vreo putere politică sau religioasă care să menţină echilibrul, îndemna formele de guvernământ aflate la conducere să-şi umple buzunarele întotdeauna largi pentru aşa ceva, cu singurul amulet cunoscut, care putea potoli teama sau instaura siguranţa minimă: armamentul.

Stresantă pentru că atunci când te ocupi cu vânzarea armelor, uiţi cum să le mai foloseşti, iar atunci când le plasezi pe piaţă nu te interesează în mod direct cine le cumpără dacă profiturile sunt substanţiale.

Abbott îşi amintea că unii dintre cei mai importanţi cumpărători plăteau considerabil mai mult dacă erau asiguraţi că achiziţia rămânea secretă.

Gom fusese o planetă mică şi ascunsă de marile intrigi politice. Pentru foarte multe sisteme fusese chiar necunoscută, lucru de înţeles, mai ales pentru că majoritatea cumpărătorilor preferau să-şi păstreze sursa doar pentru ei. Se întâmpla însă (şi nu rar) ca în cazul unor conflicte armate clienţii să afle că au avut aceeaşi sursă ca şi ţinta şi atunci, bineînţeles, urmau ameninţările. Se întâmplase chiar să fie nevoie ca forţele militare ale Gom-ului (singurele tipuri de forţe care existau de altfel pe Gom) să se implice în adevărate războaie de apărare.

Totuşi Abbott nu-şi amintea să fi auzit vreodată despre vânzări de armament pentru Secom Tedavit, sau o altă formă de contact cu aceşti războinici de temut.

Dacă exista o putere care într-adevăr nu avea nevoie de armament, aceasta era cu siguranţă sistemul Sacom Tedavit. Circulaseră pe Gom tot felul de legende referitoare la războinicii Teda. Unii spuneau că Secom Tedavit nici nu era un sistem solar, cele şase planete ale acestuia s-ar fi rotit în jurul unei găurii negre, după spusele lor. Nimeni nu cunoştea însă unde se afla acest sistem pentru că nu se auzise vreodată despre un om care să fi avut timpul să vadă chipul unui Teda şi să fi rămas după aceea în viaţă, darămite să-l fi întrebat şi de unde vine.

Abbott îşi desprinse mâna din compartimentul doctorului de bord oftând. Înainte să
părăsească grota apucase în goană Cartea Zilelor, iar acum îi privea coperta vişinie pe care era

sculptată în relief o pentagramă din cupru. Îi era încă greu să se adune, să se decupleze de imaginile

3

acelea oribile ce i se plimbau în faţa ochilor ca nişte năluci deformate, hibrizi imaginari ai unei realităţi scârboase, de netăgăduit.
Acum Gom-ul era deja pustiu probabil.

Se mişcau atât de repede încât era imposibil să le poţi ghici forma. Dar Abbott le auzea
murmurul şi le simţea prezenţa. Se născuse cu capacitatea aceea bizară de a simţi prezenţa răului chiar şi atunci când apropierea lui era distantă pentru ceilalţi. N-ar fi putut să spună câte dintre vorbele spuse despre Teda erau adevărate şi putea să jure că teama modelează adevărul dându-i aparenţă umană, dar atunci când îi simţea venind ca nişte adieri scurte de vânt ce prevesteşte uraganul, ştia în adâncul său că ei erau oameni, pentru că răul provocat de ei se dovedea a fi uman.

Cu patru ore înaintea atacului începuse să aibă deja primele viziuni. Se afla în grota de pază a uneia dintre intrările în galeriile de manufactură. Începuse să simtă întâi murmurul încă destul de slab chiar şi pentru el, apoi timpul părea să se distorsioneze făcându-i mişcările să devină încete, greoaie. Nu putea spune niciodată cu certitudine dacă cei din jurul său se mişcau mai repede sau amorţea treptat, dar se întâmpla în aşa fel încât avea impresia că întreaga-i fiinţă se aduna în cutia craniană şi îi mărea acuitatea vizuală şi auditivă, îşi pierdea treptat capacitatea de a simţi atingerea unui om sau al unui obiect. În acelaşi timp însă îi simţea tot mai aproape, din ce în ce mai aproape, până ce într-un ultim moment erau acolo lângă el iar tot ce putea vedea se sfâşia. Carnea şi piatra cu aceeaşi uşurinţă demonică, aceeaşi graţie ucigaşă, încet, încet orgia se dezlănţuia strivind totul în calea ei, ca un tăvălug inuman şi totuşi înspăimântător de omenesc.

Abbott sfârşea tot timpul ca un spectator mut şi olog, capabil doar să se salveze pe sine şi să îi lase în urmă pe ceilalţi.

În grotă se aflau patru persoane iar la intrarea ei alte trei. În afara sa toţi erau simpli paznici
sau degradaţi din munca în laboratoarele experimentale. Abbott ieşise din mijlocul testării unui lansator de unde sonice abia scos de la manufactură. Trebuiau să-l încerce pe nişte informatori descoperiţi cu două sau trei zile înainte. Li se făcuse deja un fel de lobotomie şi erau aşezaţi pe nişte scaune speciale ce le ţinea capetele strânse în curele înfăşurate în jurul gâtului şi a frunţii. Specialişti preconizau ca efect al undelor explozia instantanee a cutiei craniene, iar pentru Abbott acesta era un spectacol de la care se putea retrage, deşi lansatorul era opera sa. Aprinse o bucată mică de lemn pentru a le arăta paznicilor un şiretlic. Stingea flacăra mişcând masele de aer cu o singură mână de la o distanţă de cinci paşi. Învăţase tehnica de la un maestru zen cu mulţi ani în urmă. Aşeză bucata de lemn între două colţuri de piatră apropriate şi vru să se întoarcă pentru a lua distanţa făgăduită. Atunci se întâmplă. Fusese ca un flux continuu de informaţie de care s-ar fi atins din greşeală reuşind să perceapă doar un fragment. Imaginea era cea a unuia dintre cei din grotă, unul din paznicii intrării, îl văzuse despicându-se în două, cu sângele ţâşnindu-i din brâu. Când imaginea dispăruse cineva îl ajuta să se ridice. Ceilalţi priveau uimiţi locul unde mai devreme se aflaseră două cataroaie de granit, care ţineau la întretăierea faliilor o tijă de lemn arzândă. Aflase după ce-şi veni în fire că se prăbuşise, iar pietrele se sfărâmaseră pur şi simplu, lemnul se făcuse scrum.

Conştient şi îngrozit de ceea ce se întâmpla cu şi în el, şi de ceea ce prevestea acest proces se
repezi înapoi în galerii, alergă de-a lungul coridoarelor lungi forate în granit, îndreptându-se către măruntaiele giganticului complex acolo unde se afla centrul de apărare militară. Pe drum imaginile deveneau tot mai dese, din ce în ce mai actuale, iar la un

moment dat, când ajunse lângă două tunele alăturate, murmurul era acolo. Îi auzea peste tot în jurul său. Luminile din tunel începuseră să pâlpâie anemic, şi în linişte profundă ce îl înconjura realiză că masacrul începuse deja.

Unul din tunele ducea la docuri. Se îndreptă deci într-acolo ameţit şi terorizat de propriile
mişcări care păreau să devină din ce în ce mai lente. În rest negură şi fum. Îşi aminteşte doar că ajuns la docuri găsise un monoloc de vânătoare, poreclit gândac din cauza multitudinii de aripi şi lansatoare de diferite tipuri ce îl împânzesc. O ultimă vibraţie zgudui pereţii exact când se urcă în el, apoi geamul coborî în timp ce gândacul ieşea deja mânuit cu frenezie prin una din gurile forate în cariera muntelui.

SECRETUL LUI ABBOTT

Oricum toate acestea i se păreau informaţii inutile. Nu avea nici o ţintă fixă, nici un as în mânecă. Un maestru de arme nu are niciodată planuri de salvare personală, nu intră în sistemul său de gândire. Iar Etkin Abbott era un maestru de arme în adevăratul sens al cuvântului. Din mâinile lui ieşiseră sute de tipuri de moarte, multe dintre ele erau folosite poate chiar în timp ce fugea de pe Gom, undeva pe o planetă îndepărtată curmând destine, corectând ecuaţia vitală care altfel ar rămâne de neînţeles pentru om.

Desigur mai era şi Cartea Zilelor. Într-un univers în care oamenii se împrăştiau la întâmplare, în plină Eră a Colonizării, Cartea Zilelor era singura constantă. O găseai peste tot ca pe un virus al salvării spirituale. Toţi bătrânii mor cu ea în mână, toţi nou născuţii sunt întâmpinaţi cu cuvintele ei. Milioane de oameni îşi trag seva speranţei din ea, alte milioane îşi înfăptuiesc iluzia fatală a moralei din rândurile ei, şi multe alte milioane ucid în numele ei. Acelaşi izvor mistic pentru toate faptele oamenilor, acelaşi început pentru atâtea finaluri.

A existat din totdeauna şi va exista până la sfârşitul sfârşiturilor... Oare cine a scris-o?

Abbot îşi mişcă încet degetele pe suprafaţa pentagramei, apoi cu mâna dreaptă ce încă mai durea, înfundat deschise coperta vişinie, citind cu voce tare doar pentru sine, primul cuvânt inscripţionat cu roşu.

Pocăiţi-vă!

Zâmbi apoi fugar privind stelele ce-l înşelau ca un miraj făcându-l să creadă că stă în loc.

Nu mai tremura. Frica, teroarea dispăruseră la fel şi murmurul, vâltoarea. Teda erau undeva în urmă pe un Gom însângerat şi penibil, ca un monument închinat unei cauze nedrepte.

Unul din ecranele întunecate ale pupitrului se aprinse, luminându-i armura spartă şi prăfuită cu un albastru difuz. Pe ecran erau scrise cuvintele În afara perimetrului.

Ştia. Ştiuse şi de data aceasta, chiar înaintea

inteligenţei artificiale a gândacului.

Simţise. Se născuse cu capacitatea aceea bizară.

Se va îndrepta către o zonă pe care nu o cunoştea. Harta spaţială a Gom-ului cuprindea doar câteva constelaţii, fiind concepută doar dintr-o strictă necesitate şi anume aceea a localizării clienţilor casei. Mai conţinea în rest doar informaţii cu rol de contur cu privire la localizarea altor planete. Abbott îşi calculase traiectoria în aşa fel încât excludea atât direcţiile exacte cât şi referirile sumare. În felul acesta evita posibilitatea de a fi găsit. Îşi va juca în concluzie ultima carte: Norocul.

De multe ori gândise că dacă cineva ar memora conţinutul Cărţii Zilelor, analizându-l apoi ca pe o funcţie matematică simplă, ar putea să afle astfel toate tipurile de evoluţie umană răspândite în spaţiu.

Acum ştia însă adevărul.

Dacă infinitul există, atunci tot ceea ce-şi poate imagina cineva, fără excepţii călăuzite de speranţe sau scări de valori, absolut tot ce i-ar putea trece cuiva prin minte, există cu adevărat.

Declanşă saltul în hiperspaţiu, iar stelele se schimbară în linii prelungite de lumină orbitoare, acoperind întunericul ce le înconjurase până atunci.

“TEDA BINEÂNŢELES “

“EFICIENT CA ÎNTOTDEAUNA SEQUELL. MĂRTURISESC CU SATISFACŢIE CĂ ÎNCETEZI SĂ MĂ MAI UIMEŞTI. IMPLICAREA NOASTRĂ RĂMÂNE PERFECT CAMUFLATĂ. ORICINE ŞTIE CĂ O CASTĂ CA SECOM TEDAVIT NU LUCREAZĂ PENTRU NIMENI... CINE AR FI CREZUT CĂ UN EXPERIMENT ÎMPUŢIT CARE A DAT GREŞ SE VA DOVEDI CÂNDVA FOLOSITOR. DAR EŞTI SIGUR CĂ PROGRAMUL GENETIC ŞI-A ATINS FINALITATEA?”

“DA MAIESTATE. A AVUT LOC CHIAR UN INCIDENT CARE CONFIRMĂ ACEST LUCRU ÎNTRU TOTUL. CU PUŢIN ÎNAINTEA

ATACULUI ÎN CURSUL UNEI VIZIUNI A DEZINTREGRAT PUR ŞI SIMPLU DOI BOLOVANI DE GRANIT.”
“CUM AI RĂSPLĂTIT CASTA TEDAVIT?”
“LE-AM DAT VOIE SĂ TRĂIASCĂ.“

5

FLAVIUS POLICALA

Bătrânul îşi aşeză vârfurile subţiri şi lungi ale degetelor împreunate pe tâmplele netede, iar sprâncenele cărunte încruntară chipul oval. Pe frunte şi pe dosul mâinii drepte avea însemnate câte o piramidă, al cărei vârf reprezenta în interior un ochi deschis ce degaja raze de lumină. Părul lung şi alb era aşezat peste umărul drept, unde era prins într-un inel argintiu încrustat cu rubine. Roba albă cu mâneci largi ce se lăsaseră dezvelindu-i braţele străbătute de liniile liliachii ale venelor ce se întrevedeau prin pielea subţire, era lungă şi acoperită cu modele dese, argintii, reprezentând petale de trandafir.

Lemm se afla la douăzeci de paşi de el în mijlocul sălii enorme şi aştepta nerăbdător strângând în mâini mânerul unei săbii cu lamă subţire, atât de subţire încât doar licăririle razelor de soare ce pătrundeau prin ferestrele înalte, larg deschise, îi trădau existenţa.

Încordarea se împreuna cu liniştea totală ce sălăşluia în sală. Lemm îşi exersa Controlul Materiei recitând doar pentru sine câteva dintre cuvintele de învăţătura ale bătrânului Dmu: Când trupul refuză să te mai asculte, aşează-l la odihnă pe câmpia minţii. Brusc tresări când ferestrele impunătoare din lemn negru de Semjah începuseră să se aplece către interior trăgând după ele zidurile masive. Sala întreagă se prăbuşea sub propria-i greutate, fragmentându-se în particule mici ce se învălmăşeau amestecate devenind aproape lichide, despletindu-se apoi în râuri clare ce curgeau cu repeziciune peste un soi de pietre roşiatice. Urmară pomii care se ridicară... din nimic. Sute de trunchiuri interminabile ce se pierdeau în înălţimi

acoperindu-le cu coroane dese şi verzi, formând un acoperiş străbătut de raze albe de soare dintre care unele ajungeau până jos. Bătrânul însuşi dispăru şi el lăsând în urmă o stâncă imensă ce se ridică devenind colţuroasă, acoperindu-se treptat cu ierburi căţărătoare.

Uimit şi ameţit de schimbare, Lemm studia împrejurimile. Sfârşitul giganticei păduri nu putea fi întrezărit nicăieri, iar acolo unde ochii nu mai puteau răzbate trunchiurile copacilor erau înecate în beznă. Ceea ce înainte fusese podeaua din marmură a sălii era acum pământ umed acoperit cu fire subţiri şi rare de iarbă, crestat de râuri de diferite dimensiuni, ce dădeau impresia unor nervuri organice.

Văzduhul se umpluse de trilurile păsărilor pe care Lemm le putea doar ghici undeva printre crengile întortochiate, zbateri de aripi şi sunetele unor vietăţi necunoscute.

Amintindu-şi scopul pentru care se afla acolo, Lemm se încordă din nou, aşezându-şi lama subţire a săbiei aproape de chip şi privind cu atenţie muntele stâncos aflat acolo unde ceva mai devreme fusese bătrânul. Legănându-se ritmic de pe un picior pe celălalt, îşi pregătea corpul pentru o reacţie cât mai rapidă, dictată de o raţiune rece şi distantă şi nu de un instinct incontrolabil. Îşi domolea respiraţia şi bătăile inimii pentru a-şi concentra simţurile la ceea ce se întâmpla în jur, sperând să găsească acel indiciu minim, subtil, prevestitor pe care altfel ar fi putut să-l rateze. Încercând să pară relaxat spuse:
“Asta e Angora, Dmu? Învăţătorule, eşti fantastic!”

Pădurea se cufundă brusc în linişte, ca şi cum toată fauna ar fi paralizat. Auzi un ritm distant ce creştea treptat în intensitate. Câteva pietre mici se rostogoliră de pe colţurile muntelui, iar în loc de răspuns începură să coboare alergând aparent haotic cu boturile larg deschise hienele angoriene.

O clipă rămase locului urmărind descinderea spectaculoasă şi lipsită de sunet. În salturi mari, exacte coborau panta abruptă şi tăioasă, iar mişcările scurte şi rapide, tresărirea muşchilor întinşi când trosneau bucăţi de piatră îl făceau să se simtă

în interiorul acestor creaturi cocoşate, prădătoarele cele mai eficiente ale pădurilor de pe Angora.

Trupurile dizgraţioase purtate de labele late şi rotunde cu gheare încovoiate, se revărsau cu o inteligenţă instinctuală infinit mai fatală decât orice raţiune, ca un potop dezlănţuit şi inevitabil. Câteva dintre ele săriseră pe crengile noduroase şi tari ale pomilor mişcând coroanele bogate şi se răspândeau cu o dexteritate mecanică, dementă blocând posibilele căi de fugă ale prăzii care nu era altul decât Lemm. Atacau din faţă şi de sus în acelaşi timp.

SECRETUL LUI ABBOTT

Se repezi către trunchiurile cele mai apropriate şi le reteză în fugă auzind puţin după aceea corpurile unora dintre hiene căzând cu un vâjâit de frunze şi trosnind cu un mormăit fioros pe pământ, iar apoi şi aruncă Sabia Spirit în teaca de la brâu fără să privească în urmă şi se prinse cu mâinile de creanga aflată deasupra lui. Se balansă pe ciotul uscat şi sări prinzându-se de următorul exact când acesta cedase. Repetă mişcarea şi ajunse la unul din trunchiurile pe care le retezase şi se înţepenise ca o scară fixată pe diagonală. În spate auzi un vacarm infernal. Una dintre hiene făcuse un salt imens dărâmând cu ocazia asta câţiva arbori mai fragezi.

Zgomotul îl forţă să-şi accelereze mişcările. Îşi luă avânt şi alergă de-a lungul scării, care
vibra lăsându-l să înţeleagă că era urmărit înde-aproape. Când ajunse la coroanele arborilor ce se întretăiau creând un fel de reţea de legături fuga deveni mult mai sigură dar şi mult mai precipitată.

Realiză că se afla la vreo treizeci de picioare înălţime, iar jos sub el întrevăzuse alte câteva siluete care continuau urmărirea în cazul în care prada ar fi căzut.

Ceva îi trecu aproape de umăr lipindu-se de nişte frunze late ce se rupseră imediat. Deja scuipau venin. Însemna că sunt aproape... Înde-ajuns pentru a imobiliza prada.

Mult prea aproape.

Continua să alerge sărind din creangă în creangă, pas cu pas atent la breşele covorului viu,
fără să privească în urmă. O singură ezitare şi s-ar fi sfârşit. Tehnica de respiraţie şi controlul pulsului menţineau reacţiile corpului, eforturile nu îl oboseau ar fi putut alerga astfel zile întregi, dar degetele îi sângerau, pierduse unghii în cojile aspre ale pomilor, iar în fugă se umpluse de zgârieturile crengilor ce îl plesneau peste chip într-una. Se dezechilibră alunecând dar îşi reveni la timp. Nu putea să ştie însă cu cât reuşiseră să se aproprie urmăritoarele, profitând de ocazie.

Din nou venin. Din nou aproape.

Fuga devenise atât de rapidă încât foşnetul frunzelor ce-i răsuna în urechi nu-l mai lăsa să audă respiraţia hienelor. Totuşi le simţea prezenţa, instinctele lor ucigaşe aţintite asupra lui, în acel moment era centrul universului lor, un univers animal, sălbatic, programat pentru a omorî în numele supravieţuirii, marionete carnivore ale căror dependenţă de pradă nu era decât o verigă din lanţul cauzal al cărui sclav independent era şi el: cel vânat.

Lemm se gândea pe sine acum ca pe un personaj infim părtaş al unui mecanism universal, a unei cărţi infinite care urmează un drum prestabilit. Vânătoarea, chiar ritmul ei nu era decât o concluzie logică, obligată. Ar fi fost atât de uşor să cadă în capcana omului. Acel om care se vede pierdut în faţa unei realităţi mai presus de capacitatea sa intelectuală şi care în criză de răspunsuri îşi creează propria realitate aşezată în canoanele raţionale şi rigide ale minţii desprinse de trup... şi de suflet.

Lanţul cauzal. Stăpânul absolut? Nu!

Îşi opri respiraţia. Corpul continua să alerge. Închise ochii. Paşii se aşezau singuri pe ramurile tari. Dacă o singură verigă slăbeşte, întregul lanţ este în pericol. Se va extenua, trupul nu-i era folositor acum că găsise soluţia. Dmu, ştiu ce aştepţi de la mine, îşi spuse în timp ce-şi încetă brusc bătăile inimii. Fiecare particulă din el urla strivită, redusă la haos, nici măcar nu era durere, doar întuneric străbătut de spirale nervoase, iar Lemm ieşise parcă din sine, asistând la colapsul inevitabil al corpului său văzut din afară, care îşi pierdu-se rapiditatea şi precizia aplecându-se cu mişcări spasmodice.

Devenise gând. Fugar, imortal, pur. Esenţă ultimă dar parţială, fragment rămas dintr-un tot, ca o particulă de lumină sufocată în propria-i limită. Controla acest tot ca pe o armă.

Ceda căzând. Se văzuse cedând. Hienele se repeziră într-un salt, gata să-l sfâşie, dar Lemm

privea întreaga scenă încetinind-o, forţând-o să-şi arate amănuntele. Colţii umezi căscându-se,
maxilarele puternice alungind pielea neagră în efortul de a cuprinde cât mai multă carne... .carnea
sa.

În acea ultimă clipă reveni în materia stoarsă, vlăguită ridicându-şi pleoapele. Ochii extenuaţi străpunseră distanţele, milioane de frunze şi crengi, trunchiuri aspre.

Gândul şi mintea deasupra trupului. Vrei să ştii dacă am deprins Călătoria Mentală?

Se gândi depăşind acele distanţe, în jurul lui pădurea devenise un tunel verzui, iar corpul se îngemănase cu gândul. Când se opri hienele rămaseră mult în urmă, dar îşi continuau încă goana, nu se opreau până ce nu-şi găseau prada într-un fel sau altul. Era ca şi cum opţiunea aceasta se afla în afara limitelor lor, de aceea ştia că nu vor întârzia să-l ajungă chiar dacă aveau de parcurs un drum lung. Nodurile tari ale crengilor încovoiate şi încâlcite pe care era întins îl împungeau.

Lipindu-se de trunchiul unui copac mai subţire se strecură printre ele şi ţinându-se strâns, agăţat de coaja zgrunţuroasă coborî ezitând. Inima bătea dezordonat pulsul era incontrolabil. Ceva mai devreme se degajase pur şi simplu prin spaţiu şi timp iar acum suporta consecinţele. Atinsese limita extremă a rezistenţei fizice.

Costumul negru din bumbac ce urmărea trăsăturile corpului se rupsese în câteva locuri prin care se vedeau zgârieturi adânci. Pe genunchi şi la coate ţesătura aproape intrase în piele. Braţele goale se acoperiseră de un strat de sudoare amestecată cu sânge.

O bucată din coajă se desprinse, iar seva verde a arborelui ţâşni ca dintr-un organism, căderea i se păruse mult mai lungă decât fusese cu adevărat. Îşi pierdu respiraţia şocat de violenţa căderii. Pământul moale i se lipea acum de obraji iar firele rare de iarbă, înrourate, îi răcoreau gâtul. Abdomenul se încorda pentru a recăpăta aer.

Cureaua lată cu cataramă în formă de trandafir şi cu teacă, toate din aramă albastră, îi era mult mai grea, fiecare mişcare îl obosea înzecit iar muşchii refuzau să mai răspundă la impulsuri. Ceva îi ardea spatele, se atinse şi descoperi veninul vâscos al hienelor. Nu ar fi avut nici un rost să încerce să-l îndepărteze, oricum se contopise deja cu epiderma, pătrunzând din ce în ce mai adânc în căutarea unui centru nervos pe care să-l anihileze.

Un om ar fi murit de mult în locul lui.

Dar cei de pe Medei erau imuni la ceea ce putea răni sau vindeca un om. Veninul se desprinse singur ca o crustă căzând. Inofensiv.

În depărtări putea auzi deja apropierea prădătoarelor, avea de data aceasta suficient timp pentru Atre. Îngenunche şi scoase Sabia Spirit cu mâna dreaptă, încet cu un gest prelungit de extenuare, înfigând-o cu putere înaintea sa.
Exact cum mai învăţat... Dmu.

Începuse să plouă iar apa trecea prin pânza coroanelor clipocind în cascade mici ce se unduiau pe trunchiurile pomilor spălându-le. Frunze bătrâne se rupeau sub greutatea ei şi pluteau purtate de vântul ce începuse a bate stingher umplând văzduhul de un miros dulceag şi rânced.

Deşi era vlăguit şi se străduia din răsputeri să-şi ţină coloana dreaptă aşa cum cerea ritualul
Atre nu putea ignora splendoarea tăcută a peisajului angorian. Lemm citise despre această planetă fantastică din Scrierile Călătorilor, unde se spunea că nu putea fi locuită din cauza vieţii sălbatice ce o acoperea în totalitate. Atmosfera tropicală a Angorei dezvoltase un ecosistem fabulos ce se desfăşura din adâncurile solului bogat, fertil şi cuprindea înaltul cerului roşiatic. Supraaglomerată cu miliarde de forme de viaţă animală şi vegetală ce se ciocneau într-o luptă continuă pentru teritoriu, Angora constituia un deliciu pentru vânătorii de trofee ale diferitelor civilizaţii ce îi cunoşteau existenţa. Era însă ultimul loc în care cineva ar fi dorit să ajungă fără un însoţitor specializat.

Hienele erau doar una din modalităţile în care se putea muri aici. Înţelepţii de la curtea Medei îi spuneau Nemen Refa adică natura dezlănţuită. Câteva din speciile de arbori ai planetei fuseseră aduse de către Călători în regat şi plantate în vastele grădini ale Curţii Domneşti.

Ploile erau foarte frecvente, mai ales în zonele împădurite, pentru că apa executa un ciclu
continuu. În timp ce ploua, cojile copacilor deveneau transparente, pentru că erau acoperite de pori vegetali ce se deschideau, înghiţind apa, transformând-o în seva

verde care se mişca circular de la rădăcina la coroană hrănind frunzele şi crengile cu substanţe regenerante. Dacă o frunza se rupea, o alta creştea aproape instantaneu în locul ei, arborele menţinându-si astfel o formă constanta.

Lemm privea fascinat, cum datorită acestor procese, totul în jurul său semăna cu o cascadă
albăstruie care curgea in valuri suspendate, învăluind aerul in susurul ei cristalin. Trebuia să devină

o parte componentă a acestui tot, reducându-şi fiinţa la absolută tăcere şi contemplaţie. Acesta era
Atre.

Concentrându-se asupra Săbiei Spirit, urmărea lama care căpătase o strălucire orbitoare în timp ce stropii de apă ce se scurgeau pe mâner alunecau încet pe suprafaţa ei tăioasă şi netedă. Era unul din acele momente când simţea sabia ca pe o parte din trup sau ca pe o extensie materială a spiritului, o porţiune sensibilă şi ascunsă, totuşi capabilă să transmită mesajele subtile ale eu-lui, stabilind natura legăturii dintre acesta şi spaţiul înconjurător. Aceste mesaje nu încăpeau în cuvinte pentru că le depăşeau.

Dmu îi spusese odată: Esenţa lăuntrică rămâne pururea aceeaşi, de neschimbat. A nu înţelege independenţa ei şi a lupta împotriva impulsurilor negând-o, este absurd. Individualitatea, subiectivismul sunt în ultimă instanţă expresiile directe ale acesteia. De aceea nu există legi universal valabile. Spiritul nu poate fi adaptat sau domesticit la ideea de comunitate ci doar adăugat acesteia. Este el cel ce adaptează şi domesticeşte. Civilizaţiile care se unidimensionează valoric se supun unui handicap care le ucide geniile născându-i monştri şi care le duce în mod inevitabil la autodistrugere.

Studiul civilizaţiilor contemporane îl făcuse să înţeleagă vastitatea şi multitudinea posibilelor evoluţii ale omului.

Nu peste mult timp se va urca pe tronul Medei şi va cârmui cea mai controversată cultură umană. A accepta faptele, realităţile contemporane îi fusese întotdeauna greu. Salvaţii constituiau dovada vie a diferenţelor dintre extremele care trebuiau să conveargă într-o intersecţie, un punct de sprijin. O putere care să aducă echilibrul, să aducă ordinea acolo unde există numai haos, şi haos acolo unde ordinea înseamnă decădere.

... Amrit... cuvântul care cutremură universul, îi blochează infinitatea reducându-l la iluzie. Amrit... prima dintre afirmaţii şi ultima dintre negaţii, un cuvânt atât de vechi încât doar puţini îl

mai cunosc, un fragment minuscul al Graiului Bătrânilor, pe care doar înţelepţii îl ştiu, dar nu-l folosesc decât pentru a transmite tradiţia... motivul.

Înţelepţi ca Dmu. Medium-ul Regal. Cel a cărui minte a devenit în timp un patrimoniu, o comoară a regatului. Bătrânul, docilul Dmu ale cărui vorbe îngrozesc şi eliberează. Îi simţea ochii răbdători aţintiţi asupra sa, despicându-i inima, căutând acea bătaie în afara armoniei, acea greşeală care să declanşeze mecanismul ucigaş al selecţiei.

Fusese într-o noapte călduroasă când murmurul şoaptelor îl trezise, era încă un copil pe atunci dar amintirea acelei nopţi căpătase o importanţă apăsătoare. Aceea a responsabilităţii. Înaintând pe coridorul rece, ce-i despărţea odaia de cea a îngrijitoarei, luminat doar de razele galbene ale lunilor ce-i conturau umbra pe peretele alb din piatră, văzuse uşa întredeschisă. Ceva îl împinse să intre. Poate curiozitatea copilărească, sau poate capacitatea infantilă de previziune. Atunci auzi: “Nu există drum de întoarcere. Dacă ne vom înşela va trebui să moară.”

Doar atât. O voce puternică mişcând liniştea nopţii. Când deschise uşa îl văzu stând acolo la masă, lângă doică, pentru prima oară pe Dmu.

De atunci viaţa lui se schimbase. Nu o mai văzuse niciodată pe doică. A doua zi bătrânul îi luase locul.

Iar acum îşi cunoştea scopul. Responsabilitatea este apăsătoare doar până când te striveşte cu totul, după aceea îi urmează obişnuinţa, teama, îndoiala şi abia mult mai târziu izbânda. Iar ochii lui Dmu îi observaseră fiecare etapă, ajutându-l să înţeleagă fiecare treaptă... exact cum o făcea acum.

Începu prin a-şi relaxa încet, încet fiecare muşchi, lăsându-şi ierte picioarele, apoi abdomenul, coapsele mai zvâcneau încă suprasolicitate, când închise ochii însă, întregul corp era în stare latentă. După aceea organele interne, unul câte unul, decuplate, sau cel puţin lăsându-le la minimul necesar. Presiunea ce se crease în piept atinse gradul critic, cutia toracică aproape se descărcă atunci când procesul luă sfârşit.

Inima bătea acum atât de rar încât îşi putea auzi sângele curgând în vene, încetinit şi el. Vedea de parcă ar fi avut ochii larg deschişi... şi chiar mai mult. Se vedea pe sine stând cu

capul plecat acoperit de pletele negre, cu bărbia în capul pieptului şi mâinile împreunate pe genunchi.

9

El era lama iar stropii de apă ce se scurgeau de pe mânerul în formă de şarpe, se scurgeau pe gât şi pe braţe, le simţea pe el... în el.

Când hienele îl ajunseră din urmă, se opriră înconjurându-l. Urmă o clipă de linişte în care îi adulmecară trupul. În Atre însă te adaugi realităţii înconjurătoare, ca o frunză crescută în plus, sau o piatră, un strop de apă, o adiere a vântului. Iar hienele au nevoie de carne nu de pământ... sau apă... sau vânt. Abia după ce-şi continuară căutarea pierzându-se în depărtare, printre arborii transparenţi, albaştri, reveni în trup.

Când deschise ochii Dmu stătea în faţa lui, cu aceeaşi mimică de nepătruns, aceeaşi pasivitate pătrunzătoare, căreia nu îi putea sta ceva ascuns.

Soarele se apropia de colţul de jos al ferestrei înalte, pregătindu-se să apună, luminând uşor marmura în care stătea încă înfiptă Sabia Spirit, mâinile încă îi sângerau iar obrajii îi erau plini de zgârieturile crengilor.

“Este târziu.”

Vocea îi era întotdeauna stinsă după o realitate alternativă. Ca şi cum timbrul vocal s-ar fi extenuat într-un urlet menit să fie auzit de tot universul. Lemm simţea în asemenea momente o dragoste aproape compătimitoare pentru mentorul său, pentru că dintre toate lucrurile pe care şi lear fi putut explica, nu putea să înţeleagă cum putea un bătrân să aducă la viaţă imagini atât de reale, încât existenţa lor temporară să lase în urmă semne...

“Îngrijeşte-ţi rănile, Tinere Domn, mâine mai e o zi.”

Dar pentru Lemm toată goana aceea se petrecuse.

“A fost ca o călătorie. Am fost pe Angora, nu-i aşa?”

Dmu se ridică, smulgând sabia din lăcaşul ei, apoi i-o întinse înclinându-se. Lemm o aşeză în teaca din aramă albastră, ca arborii angorieni ce se deschid în timpul ploilor pentru a înghiţi apă.

“Hienele au fost extraordinare, bătrâne.”

**

“A AJUNS. SUNT SIGUR DE ASTA, PENTRU CĂ ESTE ÎN AFARA PERCEPŢIEI MELE.

“STÂNJENITOR SEQ. NU-MI PLACE LIPSA UNUI LUCRU ATÂT DE FOLOSITOR CUM ESTE “VEDEREA ATOTCUPRINZĂTOARE”. IAR FAPTUL CĂ NU ÎNŢELEG CUM DE EI TE POT EVITA ÎMI PROVOACĂ SCÂRBĂ. EŞTI PATETIC. SEQUELL LORE MEDIUMUL QUANN TRANSFORMAT ÎNTR-UN REDUS MINTAL. ÎN ASEMENEA MOMENTE DEVII NEFOLOSITOR SEQ. CEEA CE NU-MI FOLOSEŞTE MĂ DERANJEAZĂ, IAR CEEA CE MĂ DERANJEAZĂ... CONTINUAREA O ŞTII.”

“EU SUNT CONTINUAREA, MAIESTATE.”

“NIMIC NU ESTE DE NEÂNLOCUIT”

**

Milioane de stele acoperindu-i câmpul vizual, înecându-l în strălucirea lor lineară, ce părea să-i fulgereze sufletul, afişându-l ca pe o hologramă difuză întreruptă de bâzâitul sâcâitor al doctorului de bord, îşi vedea corpul despletindu-şi componentele carnale, organele vitale ce pâlpâiau vibrând de viaţă, iar apoi ca şi cum cineva l-ar fi scanat căutându-i mintea, lumina stelelor îi pătrundea în creier, ca în camerele unui hotel de frontieră, descoperind în fiecare circumvoluţie un fragment din acel ceva numit fiinţa sa, dar care aparţinea altcuiva.

Aparţinea timpului, contemporaneităţii cu un segment istoric al rătăcirilor, al pierderilor în spaţiul pe care ignoranţa naturii evazive a omului şi-l dorea infinit, al paranoiei tăcute ce cuprindea minţile celor conştienţi că sunt simple cărţi de joc, pioni modelaţi pentru mâinile mult mai vaste ale unor entităţi necunoscute.

Ce mama măsii. Doar sărise în hiperspaţiu de atâtea ori, de ce tocmai acum trebuia să dureze
atât de mult această stare cataleptică de trecere, această reverie ce forţa la introspecţie, brutalizându-
i dorinţa de a nu cunoaşte. De data asta o făcuse lată. Ceva a mers strâmb în circuitele integrate ale

consolei de ghidaj. Simţea deja cum amorţeala îl cuprindea treptat atât de violent încât îşi pierdea
minţile, imaginaţia îi juca feste, îl arunca în poalele bunicului pe când încă trăia în inconştienţa juvenilă a vârstei de zece ani, pe Alchior, acasă atunci când încă nu trebuia să se ascundă de nimeni, apoi îl aşeza în braţele umezite de efort ale unei adolescente fără nume, ce îl strângeau ritmic implorându-i mişcările, în căldura crescândă a orgasmului dintr-o noapte beată de vară; îl lăsa să cadă în toiul unei înmormântări, în confuzia vocii funebre a preotului ce recita din Cartea Zilelor, anunţând dispariţia unei alte voci, minunate, ce obişnuia să-i cânte cândva de mult, când încă era un prunc... o suită de revelaţii ale aspectelor sacre, ale confesiunilor pe care viaţa i le şoptise... iar apoi din întunericul trecutului o certitudine, o ultimă revelaţie: aceleaşi cuvinte rostite cu aceeaşi cadenţă le mai auzise şi pe Gom. În timp ce ucideau, războinicii Teda recitau din Cartea Zilelor. Până şi ei.

Întuneric. Profund, imperturbabil. Cuvintele se pierdeau asemeni vieţii în ecoul unui psihic
zdruncinat ce-şi pierde echilibrul, Abbott nu-şi mai simţea mâinile, la fel cum nu-şi mai simţea nici un fel de început sau sfârşit, ca şi cum rezonând cu bezna ar fi devenit chiar el o parte din ea.

De undeva din afară se auzi ropotul precipitat al unei ploi, stropi de apă plescăind pe frunze late şi verzi, se contopea cu una din frunzele unui arbore imens simţindu-şi sângele cum curge prin nervurile ei vegetale, gustul sevei, amărui, senzaţia de umezeală, de scurgere continuă.

Linişte. Scurgere neîntreruptă. Nu conta absolut nimic, vieţi, gânduri, speranţe deşarte, arme, sânge, dragoste, copii, adulţi, războinici, cărţi de joc, toate curgeau. Nimic nu are vreo importanţă. Binele, răul, omul, istoria, confuzia, puterea, crima, supravieţuirea, lumina, cântecul, inocenţa, vina. Totul un mare

nimic proscris omului, o mare inevitabilă scenă în care toţi se înjunghie între ei pentru a nu trăi nici unul.

Doar frunza conta, balansul ei fraged, proaspăt, sub stropii de ploaie ce o spală curăţind-o de noul ei intrus. Abbott se simţea selectat, căutat cu amănuntul de stropii de apă ce se strecurau în el luând cu ei tot ce era murdar, pătat sau poluat, lăsând în urmă un Abbott nou, abia născut, gata să înceapă de la început.

Apoi îi auzi pentru prima oară vocea...

Nu era frunza cea care-i vorbea, sau ploaia. Era altcineva.

Îngreunată de apă frunza se rupse căzând, luându-l cu ea în cădere. Deschise ochii tresărind. Se ridică în capul oaselor.

Se afla într-un pat mare şi era acoperit cu un material necunoscut, moale, ce se modela în jurul trupului său gol. Camera era învăluită în întuneric, doar un şemineu mare din piatră lăsa să se degaje căldură din pântecele aprins, iar în faţa patului o fereastră înaltă, deschisă, îi arăta două astre palide ce luminau slab contururile unui trup învăluit în noapte.

Din nou vocea...

“Credeam că nu-ţi vei veni în fire atât de repede.”

Nu ar fi avut nici un rost să încerce să-şi explice ceva din cele ce i se întâmplau, mintea îi era atât de obosită. Dar ştia că acesta din urmă nu era un vis, ci realitate, îşi simţea corpul amorţit, inima bătându-i în piept. Realiză privindu-şi braţul că nu era nici o urmă de ţesut artificial, sau rană. Carnea aceea roz, venele acelea îi aparţineau.

“Nu te îngrijora, rănile ţi-au fost vindecate.”

De data asta, trupul se mişcă îndreptându-se către el. Iar vocea aceea din altă lume îl speria îngrozitor pentru că era inuman de frumoasă, îi pătrundea în creier făcându-l să tremure, ca o melodie astrală. Nu ar fi vrut să înceteze niciodată.

Se simţea aşezat în faţa judecăţii de apoi, ca şi cum vocea aceea feminină, angelică, ştia tot ce făcuse el, bine sau rău, şi îl judeca prin însăşi existenţa ei, îi cânta viaţa ca o baladă străveche, un basm îndelung fatal, în care fiecare cuvânt este fatal. Vocea aceea era moartea însăşi, moartea lui, moartea tuturor.

Moartea unui univers întreg, a tuturor amintirilor sale. Se închidea în sângele lui ca un drog şi

ar fi putut să jure că dacă nu ar mai auzi acea voce ar muri fără urmă de îndoială, pentru că nimic din el nu era obişnuit cu puritatea, cu frumuseţea, iar acum acestea îi pătrundeau în inimă făcându-l dependent. Nu-şi amintea să fi mai simţit vreodată atâta dragoste pentru ceva străin, necunoscut.

11

Apoi îngerul acela groaznic îşi dezvălui chipul în lumina jucăuşă a flăcărilor din şemineu, ce
parcă îi mângâiau fruntea dreaptă, abia coborând pe obrajii ca de nea. Chipul rotund cu bărbie ascuţită subţire, avea pictate sprâncene subţiri ce ajungeau până la tâmplele fine, buzele ca de copil, mici şi netede erau parcă cioplite în ceară roşie, iar ochii căprui deschis emanau o lumină neomenească, părul roşcat, închis, era prins cu o panglică neagră, la fel de neagră ca şi roba pe care o purta femeia.

Se apropie aşezându-se pe patului. Apoi mâinile fine îi atinseră umerii reci îndemnându-l să-şi aşeze capul pe cilindrul rece aşezat sub ceafă.

"Încearcă să nu faci efort de nici un fel. Te asigur că sunt aici ca să am grijă de tine... "

Femeia se opri privindu-l mai atent, căutând ceva aflat în spatele ochilor săi, apoi continuă:

"Abbott." Zâmbi mângâindu-i încet fruntea asudată, înlăturând firele negre de păr, ce i se lipiseră umede, rebele. "Acesta-ţi este numele, nu? Cum spuneam, sunt aici ca să te îngrijesc şi ca să răspund la orice întrebare îmi pui."

Luând în palmă un material îi şterse uşor obrajii.

"Te afli la curtea regală a planetei Medei. Te-ai prăbuşit aici în dimineaţa zilei de ieri."

Îi urmărea buzele, felul în care se mişcau pentru a forma cuvintele, roşul lor umed mişcânduse cu o graţie ciudată, iar ochii îi erau cuprinşi de o tristeţe necunoscută, venită din depărtarea unei existenţe străine de el. Medei. Nu mai auzise până atunci despre această planetă, dar acest fapt nu îl mira, ştia că el însuşi a trăit pe o planetă cunoscută de foarte puţini, că ultimii ani i-a petrecut în umbra unei activităţi despre care nu se vorbeşte nici măcar în treacăt.

"Mă numesc Chamsha", continuă necunoscuta înclinându-şi capul în semn de respect. "Cum de îmi ştii numele?"

“Toate la timpul lor, îi spuse, mâine o să ai ocazia să vizitezi împrejurimile, dar numai sub escorta mea, sper ca acest lucru să nu te deranjeze, oricum aici eşti doar un trecător, iar soarta ta o să fie decisă mâine. Regele a insistat să te vadă înainte să pleci, doreşte să afle mai multe despre tine şi locul de unde vii.”

Nu trebuia să îi răspundă pentru ca să ştie că este telepată. De aceea îi simţise conştiinţa intrându-i în minte, probabil aflase deja totul despre el. Escorta unui telepat, insistenţa unui rege... se temeau de el? Totuşi nimic din ceea ce auzea nu îl lăsa să întrevadă posibile pericole. Prezenţa ei continua să-l impresioneze la un nivel subtil, subliminal simţurilor, chiar dacă pe măsură ce o auzea vorbind, aura pe care o observase la început dispărea treptat. Nu era un înger? Nu. Doar o femeie de o frumuseţe inumană, care în toată confuzia lui îi apăruse ca o zeiţă.

În preajma ei era lipsit de intimitatea gândului, de aceea în măsura în care putea, trebuia să-şi
controleze mintea pentru a nu face vreo gafă. În definitiv, nu ştia încă nimic sigur despre noile sale gazde.
Răceala ei se dovedea a fi una plină de atenţie şi curiozitate.

“Nava ta a fost deja repusă în funcţiune şi este gata. Îmbrăcămintea este şi ea gata. Vei pleca de aici exact aşa cum ai venit iar din motive de siguranţă nu vei avea nici o amintire a celor petrecute aici, de aceea încearcă să te bucuri de ceea ce vei vedea şi vei auzi mâine.

În sinea ei ştia că trebuie să trateze oaspetele cu distanţă şi răceală, dar nu putea să nu recunoască splendoarea din sufletul şi mintea lui, aşa cum stătea acolo întins, frumos şi lipsit de reacţii, în mod normal trebuia să-l lase să doarmă, dar ceva în adâncul ei îl dorea treaz. Îl dorea pur şi simplu acolo lângă ea, aşteptând-o. O uimea faptul că descoperise în el Lumina, o intriga pentru că era primul om pe care-l întâlnise cu Lumină, cu scânteia în el. Nu mai văzuse până atunci o asemenea anomalie.

Îl cunoştea într-adevăr. Şi Abbott ştia acest fapt. Îi cunoştea corpul, braţele puternice, pieptul arcuit, crispat, părul negru nearanjat, ochii întunecaţi, îi cunoştea mintea, întunericul din ea învăluind undeva adânc scânteia începutului, îl ştia cu totul, inima pulsând sângele, amintirile, trăirile, trecutul,

prezentul şi viitorurile posibile. La fel cum ştia că exista o şansă, mică, mică de tot ca el să nu mai plece niciodată.

SECRETUL LUI ABBOTT

Iar ceea ce o provoca era faptul că atunci când ştii instantaneu totul despre un asemenea bărbat, doreşti să cunoşti acea parte din el care îi mai rămâne ascunsă... Îşi opri şirul gândurilor. Erau gânduri pe care nu putea încă să le lase libere.

“Cât timp mă veţi ţine captiv aici?”

“Te asigur că îţi doreşti să rămâi aici mai mult decât ţi se va permite.”

Abbott se simţea din ce în ce mai stingherit, mai jenat de felul în care privire ei puteau să-i pătrundă prin gând, prin inimă. “Mai are vreun rost să mă împotrivesc puterilor tale?” Chamsha înţelese imediat greşeala pe care o făcea. “Iartă-mi curiozitatea.” Clipi şi îşi îndreptă puţin spatele, alungând parcă o şuviţă de păr.

“Să ştii că a fost alegerea, dar şi obligaţia mea de a-ţi diseca fiinţa. Primul lucru pe care-l facem aici cu străinii, este să-i cunoaştem pentru a nu ne mai fi străini. Dar acum poţi gândi liber, nu mai privesc în tine.”

Abbott se simţi uşurat de povara prudenţei. Îşi ascuţi simţurile şi încercă să se ridice, dar durerea îl împunse din toate unghiurile şi nu era durerea trupului. Mâini invizibile, lipsite de materie, îl ţineau strâns ca într-o menghină. Fusese vindecat, chiar tăietura adâncă din obraz era acoperită de parcă nici n-ar fi fost. Se gândea cu teamă la puterea unui regat dotat cu tehnologii de vindecare atât de avansate. Rezultatele depăşeau clar orice programe de doctori cunoscute pe Gom, îşi aminti apoi că Gom nu mai există şi privirea i se încruntă.

“Nu am unde să mă întorc... ”

“Sunt sigură că asta nu te va opri să-ţi găseşti un loc de lucru în altă parte. Meseria ta, deşi respingătoare, este foarte căutată.”

Iată şi dispreţul. Îşi spuse Abbott simţind valul năprasnic de dezgust din glasul femeii.

“Ştiu că Gom-ul tău a fost distrus, dar află că întregul sistem Herall a fost curăţat de viaţă, aşa că dacă vrei să plângi, sau să suferi pentru pierdere, fă-o măcar

cunoscându-i dimensiunile."

Îşi luă privirea de la el ridicându-se. Văzu pe chipul necunoscutei o urmă de tristeţe crescândă.

"După cum ţi-a dezvăluit sensibilitatea atât de dezvoltată, Abbott, cei care au comis crimele au fost Teda ".

Ştia chiar totul, absolut totul despre el.

"Ce nu ştii este că te căutau pe tine."

Abbott amuţise. Asimila cele auzite, dar era prea mult pentru o singură zi. Femeia frământă nişte lemne în şemineu, apoi se aproprie din nou de pat îi atinse tâmplele spunându-i pe un ton poruncitor.

"Dormi!"

Văzându-l inert, Chamsha părăsi camera despletindu-şi părul. Înaintă pe culoarul lung, străjuit de coloane masive, luminat slab. Se îndreptă către sala tronului gândindu-se la discuţia pe care o purtase cu noul venit, cu omul, şi opri holograma controlată mental. Sistemul concentrat din cercelul aşezat pe ureche scoase un sunet, apoi Chamsha reveni la adevărata ei înfăţişare. Concentratele cibernetice Kalsi fuseseră o afacere bună pentru Medei.

Tenul azuriu încă lucea timid şi o furnica puţin sub influenţa undelor statice ce-l acoperiseră până atunci, iar ochii aurii clipeau lăcrimând din cauza solicitării la care fusese supusă pupila sub vălul măştii Kalsi.

Era dezamăgită de propria-i revenire, pentru că se temea de momentul în care Abbott îi va vedea adevăratul chip, nu ştia dacă privind în el va găsi aceeaşi admiraţie pe care o găsise atunci când a văzut-o pentru prima oară.

Aşteptând-o în camera din spatele tronului, Amrit se plimba neastâmpărat dintr-un colţ în celălalt.

"Continui să cred că nu e o decizie bună, tinere domn."

Vocea bătrânului medium spunea adevărul. Amrit nu se îndoia de judecata lui Dmu dar avea
motive serioase să creadă că viitorul oaspetelui om era de mare importanţă pentru el.

“Abbott va rămâne la curte până mâine seară, asta dacă nu voi decide să rămână aici pentru
totdeauna.”

Urmăriseră toată scena prin transmiţătoarele din holograma Kalsi, dar ar fi preferat ca pregătirea Chamshei să fie îndeajuns de avansată pentru ca asemenea tehnologii dăunătoare şi convenabile, comode, să nu fie necesare. Însă Chamsha era ca focul care arde necontenit şi există prin sine, nu puteai să o forţezi să facă ceva ce nu ar dori, iar Amrit înţelegea perfect statutul pe care îl avea ea, ca soră a regelui.

Când Chamsha păşi în încăperea ticsită cu cărţi îi găsi aşezaţi la masa din lemn de trandafir, pe scaunele masive. Amândoi o priviră nerăbdători.

“Cred că ştiţi deja cum îl cheamă, de unde vine şi cine îl caută”, spuse ea cu aceeaşi nonşalanţă şi aparent superficială nepăsare.

“Ai avut dreptate, Ami.”

Chamsha observă privirea dezaprobatoare a medium-ului, dar aici unde nu-i auzea nimeni putea să-i vorbească fratelui ei mai mic cum dorea, nu trebuia să se folosească neapărat de formule. Luându-şi privirea de la bătrân continuă:

“E în el. Scânteia, începutul e acolo, l-am atins.” Amrit zâmbi.

“Dar mai e ceva, mult întuneric şi o capacitate foarte mare de a simţi. Omul ăsta simte cât o mie. Este foarte sensibil, de aceea sunt înclinată să cred ca întunericul acela poate ascunde ceva... ”

Amrit chibzui îndelung la vorbele ei. Dmu se văzu forţat să intervină.

“Trebuie să fiţi foarte siguri că merită riscul. Părerea mea o ştiţi oricum. Oricare ar fi decizia ta, tinere domn, după cum ştii îţi voi fi alături.”

Amrit întreba uneori dacă bătrânul îl urma doar pentru că fusese condiţionat să o facă sau dacă era într-adevăr vorba de voinţă.

“Îl voi vedea mâine şi îi voi vorbi. Voi decide abia după aceea.”

Undeva, acolo unde nimeni nu o putea auzi, Chamsha spera, se ruga ca Abbott să rămână, să rămână îndeajuns de mult pentru ca acele gânduri ţinute în frâu să poată zbura către el, şi poate să găsească răspuns.

Noaptea înstelată din jurul palatului ţinea în tăcerea ei viaţa arzândă a ţinutului. Lunile Medei-
ului luminau pereţii reci ai giganticului palat, ca un uriaş butucănos şi robust adormit pe colină.

“VIITORUL REGE, DEŞI ÎNCĂ TÂNĂR ESTE ACEA ULTIMĂ VERIGĂ LIPSĂ, PENTRU CA LANŢUL SĂ FIE COMPLET. ESTE REZULTATUL SELECŢIEI EVOLUTIVE GENETICE, CAPĂTUL UNUI ÎNTREG PROCES ÎNCEPUT CU APROAPE DOUĂ SUTE DE ANI ÎN URMĂ. CÂND UN PROFET PREVESTEŞTE VENIREA UNUI ELIBERATOR, EL NU FACE ALTCEVA DECÂT SĂ CALCULEZE CU EXACTITATE CÂND ANUME SELECŢIA NATURALĂ A GENELOR VA DA CA REZULTAT O FIINŢĂ CAPABILĂ FIZIC, PSIHIC, EMOŢIONAL ŞI NU ÎN ULTIMUL RÂND METAFIZIC SĂ DUCĂ LA CAPĂT UN DEMERS. ACUM ESTE DE AJUNS SĂ AI PUTERE ŞI SĂ ÎNŞELI MOARTEA PRIN TEHNOLOGII SEMICIBERNETICE PENTRU A CREA TU ÎNSUŢI ATÂT PROFEŢI CÂT ŞI ELIBERATORI. AMRIT TREBUIE SĂ MOARĂ ÎNAINTE SĂ DEVINĂ CU ADEVĂRAT O AMENINŢARE.”

“TOTUŞI NU ÎNŢELEG MAIESTATE. NU NE-AU LEZAT CU NIMIC MONOPOLUL CĂILOR DE COMERŢ, AU FĂCUT TRATATE CU PERICULOASA CASTĂ KALSI, S-AU IMPLICAT ÎN SCHIMBURI ŞI COLABORĂRI CU TOATE CONSORŢIILE ECONOMICE INTEGRÂNDU-SE SISTEMULUI PLANETAR. DE CE TOCMAI ACUM AR RISCA UN CONFLICT ARMAT, UN DEZECHILIBRU? MAI ALES CĂ DIN CEEA CE AM REUŞIT SĂ AFLĂM NICI MĂCAR NU AU FORŢĂ ARMATĂ.”

“PRIMA LEGE A RĂZBOIULUI, DRAGĂ SEQ, ESTE SĂ CUNOŞTI ŢINTA. SUNT O FORŢĂ DE TEMUT, NU AU NEVOIE DE ARME PENTRU A PORNI UN RĂZBOI. NU FII IGNORANT. SINGURA ÎNTREBARE RĂMASĂ ESTE DACĂ PROPRIUL NOSTRU

ELIBERATOR VA FI ÎNDEAJUNS DE PUTERNIC PENTRU A-L UCIDE PE AMRIT. IRONIA ESTE ÎNSĂ CĂ NICI NU ŞTIE DE CE ESTE CAPABIL.”

14

SECRETUL LUI ABBOTT

Suntem pierduţi ca frunzele plăpânde într-un vârtej de toamnă, ca pruncul nou-născut fără braţele mamei, sau ca îndrăgostitul rătăcit de pacea dragostei.
Suntem puternici ca văzduhul în vârtej, ca o mamă protectoare sau ca fiorul dragostei.

Fragment din Volumul negru descoperit printre
Ruinele curţii regale Medeii.

Dormise fără coşmare. Nu mai avuse de mult un somn atât de lin. A doua zi când se trezi
camera era goală. Lângă pat pe o masă rotundă ce plutea la câţiva centimetri de podea găsi salopeta
de lucru pe care o purta când fusese pe Gom. Uitatul, dispărutul Gom. Lângă el erau aliniate câteva instrumente mici, ca nişte insecte, aparate de sudură pentru diferite materiale, acumulatori de radiaţii, acceleratori de particule şi alte câteva piese de lucru ce le avuse montate pe segmenţii costumului.

Şemineul era stins, iar fereastra acoperită de un câmp gălbui, translucid, ce nu lăsa să pătrundă lumina sau zgomotele de afară. Linişte deplină.

Atâţia ani îşi petrecuse lucrând în laboratoarele morţii sau fugind de vreun urmăritor, acum gata. Abbott ştia că undeva în adâncul său ceva a obosit şi a renunţat. La treizeci şi patru de ani era încă un nimeni şi nu avea nimic şi nu cunoştea ceva care să mai însemne câtuşi de puţin pentru el. Oricare ar fi fost visul său, orice ar fi fost ceea ce căutase, era acum pierdut, neîmplinit, suita de identităţi asumate în diferitele companii producătoare de arme fusese prea lungă, undeva printre acele personalităţi de împrumut se pierduse cu totul.

Se îmbrăcă repede, încruntat, cufundat în lipsa de sens sau motiv de a exista. Salopeta era complet refăcută, părea o replică a ceea ce fusese materialul său rupt, sfâşiat, murdar şi pătat de sânge. Cei ce îl găzduiau îl refăcuseră în totalitate, din păcate doar fizic.

În încăpere nu se mai afla nici un alt mobilier. Pereţii erau făcuţi dintr-un tip de lemn pe care Abbott nu-l cunoştea, de culoare vişinie, lăcuit, iar pe toată suprafaţa lor erau basoreliefuri încrustate cu granit. Atât lemnul cât şi granitul erau extraordinar de pure, nu se vedeau striaţiile fibrelor sau adânciturile ca nişte pori, parcă ambele fuseseră trecute printr-un proces de curăţare chimică.

Dar ceea ce-l uimea cu adevărat era detaliul minuţios al reprezentărilor. O pădure de trandafiri cu flori foarte mari, cu ramurile încâlcite, în ale căror cupe stăteau încolăciţi şerpi subţiri, negri, din granit. Petalele ondulate cu marginile întoarse către exterior, crestate, până şi vinişoarele subţiri ce le acopereau fuseseră reprezentate, tulpinile încolăcite pline de spini, ce parcă se împleteau uneori în îmbrăţişări strânse alte ori respingându-se brutal pornind în direcţii opuse, frunzele zimţate pe margini, picăturile de rouă ce atârnau pe ele gata să cadă, formele lucitoare ale şerpilor negri tăciune cu limbile lor subţiri, în ale căror orbite erau bucăţi mici de lemn. Lemnul fusese sculptat până la refuz, nici un centimetru nu arăta ca cel de alături, iar în ansamblu întregul peisaj degaja o tristeţe profundă, cumplită, de parcă acei trandafiri ar fi urlat închişi în nemişcarea lemnului dorind să plesnească la viaţă, să se reverse din pereţi şi să inunde camera. Atinse uşor capul plat al unui şarpe şi se cutremură simţind umezeala lui, de parcă ar fi trăit cu adevărat.

Îşi aminti de întrevederea pe care o avuse o seară în urmă cu Chamsha. Cât de mult o impresionase apariţia ei. Oriunde s-ar afla, atât camera cât şi apariţia ei lăsau să răzbată un mesaj subtil, mistic, ca şi cum undeva printre acei trandafiri, în luciul sălbatic al şerpilor, sau în ochii necunoscutei se găsea un adevăr vital, salvator ce îl ademenea.

Sau poate era doar o impresie, o proiecţie necesară a speranţei sale, apărută din nimic, un

ultim refugiu mental, care să îi oprească tot mai rapida cădere în disperare.

Oricum nu văzuse încă mare lucru din civilizaţia ce îl înconjura, şi era deja mişcat, cuprins de un sentiment nou de sine stătător. Realiză ca nu exista nici o uşă sau deschidere în cameră în afara

ferestrei. Se îndreptă către ea, dar nu apucă să facă un pas, căci brusc pereţii acesteia, marginile ei se pliară, lărgind-o treptat până ce întregul perete lăsând în urmă câmpul. Acesta pâlpâi puţin apoi se retrase în nişte pliuri aflate pe laturi. Acum avea în faţă o terasă largă în formă de semicerc, cu balustradă masivă din piatră.

Odaia se umplu de zgomotul forfotei de afară şi de lumina soarelui roşu pe care îl găsea sus, foarte departe, mărginit de alte două astre mai mari, mai apropriate.

Camsha îl aştepta cu un braţ petrecut peste balustradă iar celălalt aşezat graţios lângă trup.

Soarele puternic o făcea să arate ca o pată de negru, curgând zvelt, cu linii uşor curbate, iar contururile acelor forme atât de feminine străluceau de un roşu aprins, hipnotic. Soarele o năştea... o plăsmuia din foc şi umbră chiar acolo în faţa lui, dăruind culoare chipului, pictând costumul mulat pe sânii rotunzi, delicaţi, pe coapsele atrăgătoare şi suple. Purta un fel de tunică dintr-un material subţire ce-i desena trupul, de la brâu în lături curgeau falduri ca nişte aripi, de culoare gri închis, mărginite cu negru. Bustul era acoperit de modelele ţesute ca nişte mâini cu degete lungi, ce se opreau puţin deasupra sfârcurilor care se ghiceau sub tunică. Gulerul înalt înconjura gâtul alb şi fin, iar braţele erau acoperite de o stofă transparentă străbătută de modele imitând stropi de apă. Părul împletit era aşezat peste umărul drept şi prins de tunică cu un inel mare de argint negru. Arăta ca o zeiţă înspăimântătoare, prin frumuseţea ei.

Îi făcu semn să se apropie de ea spunându-i cu blândeţe:

“Noaptea trecută ai vorbit în somn, dar am fost lângă tine şi am avut grijă să adormi într-un târziu, te-ai zbătut.”

Abbott nu zăbovi pentru a nu lăsa emoţia să se vadă, dar nu era convins că şi-ar putea disimula sentimentele în preajma ei. Curios. Nu-şi amintea nimic din cele auzite, era chiar convins că a dormit fără vise.

Urmă apoi şocul peisajului. La început nici nu reuşi să distingă sau să înţeleagă ce vede. Înţelese că de fapt clădirea în care se aflau, era situată pe o colină mai ridicată decât restul oraşului, iar acesta pierdea la orizont. Era atât de vast şi maiestuos încât nu îi vedea marginile şi nu îi înţelegea construcţiile.

Clădiri joase, scunde acoperite de cupole din acelaşi câmp pe care îl văzuse şi la fereastră,
străzi largi pe care mergeau oameni în diferite direcţii, construcţii mai înalte conice, piramide gigantice, etajate, înconjurau un turn imens ce se înălţa undeva la răsărit şi reprezenta un braţ ridicat către cer, drept cu palma deschisă, cu degetele îndoite, crispate de parcă ar fi încercat să atingă norii, în jurul lor ca nişte păsări vehicule de zbor decolau, pierzându-se în diferite direcţii, arhitectura încărcată cu sculpturi reprezentând animale şi arbori, statui ale unor personaje mistice de mărimea unor clădiri străjuiau parcă oraşul, din loc în loc spirale cu terase ţâşneau către înălţimi.
Avea în faţă nu un oraş ci o lume, ce împletea arta şi arhitectura teatrală cu tehnologia şi cu armonia rustică, un miracol al creaţiei umane cum nu îi fusese dat să vadă altul. Sunetele glisante ale aparatelor de zbor se adăugau ciocănitului unor unelte primitive, strigătele de joacă ale copiilor cu murmurul liniştit şi matur al adulţilor, nu era zgomot asurzitor ci vibraţie moderată, nu era îngrămădire de clădiri ci spaţiu larg împresurat cu viaţă, de undeva din turla unui templu auzea dangătul imperturbabil al unui clopot ce părea însăşi pulsul oraşului. Culorile erau ameţitor de clare, combinaţia de alb şi negru a clădirilor mai joase, galbenul translucid al câmpurilor şi cupolelor ce slujeau drept acoperiş, cremul pereţilor turnului-braţ, verdele vastelor parcuri, cărămiziul progresiv al teraselor, toate erau aşezate astfel încât se completau într-o armonie proaspătă şi nuanţată.

Atâta pace curgea în valuri din glasurile oamenilor, o simfonie de cuvinte calde. Iar peste toate lumina soarelui aşternea o aură supranaturală de magie.

Apoi observă ceva ce îl înspăimântă. Chipurile oamenilor. Întâi crezu că este vorba de jocul de culori provocat de razele soarelui, ce înroşeau uşor atmosfera, dar îi deveni clar că erau extraordinar de frumoşi, inumani, pletele şatene sau blonde, la un loc cu cele albastre sau verzi, chipuri creole, azurii sau rumene...

Fie se afla în cel mai uman rai, sau se găsea în cel mai frumos dintre cercurile iadului, iar
aceia fie erau îngeri fie demoni, singura umană era forma. Un gând îi trecu fugar, forţându-l să-şi

întoarcă privirea încet, cât mai încet către Chamsha. Ea îi întâmpină privirea suspinând uşor apoi spuse:

“Ştiu că ceea ce vezi te sperie puţin Abbott, dar te rog să ţii minte că nimeni aici nu-ţi doreşte răul şi că suntem oameni... ”Spunând acestea închise ochii apăsând cu putere pleoapele. O unduire trecu peste chip ca mişcarea apei bătută de vânt, iar chipul ei îşi revelă adevărata culoare. Când deschise ochii, irisul acestora strălucea auriu, iar obrajii alb-azurii luceau ca de gheaţă. Sprâncenele subţiri erau de aceeaşi nuanţă cu părul negru, iar buzele ei ca de copil deşi cuprinse de azurul tenului, îl chemau la fel de mult cum chemaseră încă din prima clipă.

Paşii apăsaţi ai lui Amrit sunau gol în încăperea de studii din spatele sălii tronului. Băiatul înainta dintr-un colţ în altul ţinându-şi mâinile unite la spate privindu-l uneori scurt pe Dmu, care ca de obicei părea de netulburat.

“Nu ar fi trebuit să o las pe Chamsha să se ocupe de el.” Dmu ridică uşor din umeri.

“Firea rebelă a surorii domniei voastre ne-a adus numai necazuri, tinere domn. Totuşi nu cred că trebuie să ne precipităm. Nu cred că îi poate face rău, deşi tânără şi lipsită de experienţă în relaţiile cu oamenii, îşi va păstra prudenţa.”

Lumina cupelor de pe biroul masiv, se juca pe chipul roşiatic al lui Amrit, ai cărui ochi negri scăpărau din când în când, de parcă s-ar abţine de la cuvinte grele. Furia i se citea pe tot chipul încruntat. Pletele negre tresăltau la fiecare întoarcere pe călcâie.

“Mi-e teamă ca adevărurile despre civilizaţia noastră să nu-l zguduie Dmu, nu aş vrea să mă văd neputincios în faţa unui om a cărui minte e pierdută. Chamsha nu este iresponsabilă, dar nu respectă regulile niciodată, e ca un foc neastâmpărat. A trecut deja prea mult timp. Trebuiau să ajungă la noi acum câteva ceasuri. I-am spus doar să îi arate împrejurimile şi să îi dea informaţii elementare despre noi, i-am spus să îi servească drept ghid.”

Câteva clipe de linişte. Paşii răsunând ritmic pe piatra rece. Dmu încercă să îi atragă atenţia asupra altei probleme.

“Mai bine spune-mi ce să fac cu nava Tedavid, au trimis cererea de extrădare şi aşteaptă un răspuns, nu vrem conflicte cu Teda, am fi nevoiţi să ne dezvăluim defensiva, tinere domn.”

“În nici un caz. Spune-le să trimită un reprezentant. Fără gărzi. Sau nu, mai bine lasă-l să vină cu gărzi, nu vreau să aibă suspiciuni. Voi trata eu cu el personal.”

O clipă pe chipul lui Amrit se aşternu urma trecătoare a îndoielii, îl privi pe Dmu, iar acesta recunoscu în el copilul care moare strivit de imperativul necesităţii. Timp nu mai era pentru inocenţă.

“Dmu... îmi vei sta alături la tratative.”

“Ca întotdeauna Amrit.”

Petrecuseră ziua survolând oraşul. Chamsha îi explică întâi anomalia genetică a locuitorilor, pigmentul lor aparte, pentru că ştia că asta îl mişcase profund. Era doar un efect al radiaţiilor prea puternice pe care le suportaseră la începutul colonizării. O mutaţie genetică ce a ieşit cu timpul din recesiv manifestându-se global. Dar colonizarea luase sfârşit cu secole în urmă, amintirile acelor perioade tumultoase de început, erau şi ele vagi. Pierduseră contactul cu restul statelor vecine apoi s-a evitat orice legătură cu aşezările umane ale altor planete pentru că haosul general ce domina acea perioadă, anarhia politică, aduceau cu sine posibilităţile înspăimântătoare ale războiului, iar încă din acea vreme pe Medeii se urmărea eliminarea treptată a violenţei de orice tip.

Era Colonială luă sfârşit lăsând în urmă popoare, civilizaţii, unele atât de diferite încât atunci când se întâlneau se considerau non-umane, în cele câteva secole ce urmară se stabiliseră alianţe politice şi economice, tratate de pace sau colaborare militară, treptat se creau circumstanţe ce îi forţa pe conducătorii Medei-ului să adopte o poziţie, să se afirme în consilii interplanetare.

Astfel, în scurt timp aflară despre dinastia Quann, puterea cea mai mare la acel moment, despre diferitele companii de comerţ dintre care cele mai importante erau Cripta, o organizaţie de comerţ cu materii organice, şi Kalsi, un gigant al tehnologiilor avansate.

Intriga politică, crimele mascate, războaiele ascunse de discursuri pacifiste, manipularea a întregi state denumite Planete Oarbe pentru că nu li se împărtăşea realitatea interplanetară şi mai ales febra proiectelor genetice de mare anvergură puse în practică de Quann, îi convinseră să păstreze cât mai mult distanţa şi detaşarea de acest univers ce se dezvolta într-o direcţie periculoasă, diametral opusă faţă de calea pe care o urmărea Medeii.

Într-un scurt răstimp semnară câteva tratate, de mică importanţă, atât cât să se ştie de existenţa lor şi să fie lăsaţi în pace, să fie consideraţi lipsiţi de importanţă, dar cum civilizaţia lor devenea din ce în ce mai vastă, progresele în medicină sau în parapsihologie nemaiîntâlnite nu puteau să rămână în umbră. Puterea şi vastitatea sperie.

Presiunile făcute de Quann şi de Caste, încercările de asasinat şi şantaj ameninţau Curtea
Regală, fură obligaţi să recurgă la declararea oficială a izolării socio-politice, pentru a fi lăsaţi în
pace şi semnară un acord în acest sens, refuzând propunerile de parteneriat ştiinţifico-militar. De
atunci, aşa cum menţiona acordul, au fost deposedaţi de orice aparatură pentru călătoria în spaţiu,
iar nici una din Caste sau din companiile de comerţ nu mai pătrunseră în atmosfera lor.

Abbott ascultase cu atenţie întreaga istorisire. Deci Era Colonială se sfârşise de mult. Toate
informaţiile pe care i le împărtăşise Chamsha îl ameţeau şi îl uimeau mai mult decât era deja, iar în
situaţia în care se gândea doar la propria salvare, realităţile de o asemenea magnitudine îl lăsau rece.

Traversaseră întregul oraş, îi arătase cele opt temple, iar acum se aflau undeva la marginea lui, stând şezuţi sub un copac înalt cu patru trunchiuri denumit Semjah şi aşteptând asfinţitul. Tăceau amândoi privind combinaţia superbă de culori ce brăzdau cerul în crepuscul. Pete mari de roşu aprins schimbându-se în scări de nuanţe într-un violet opac, albastrul închis ce cobora strivind orizontul, pe ale cărui contururi verzui lumina din ce în ce mai slabă a soarelui lăsa în urmă umbre întunecoase, mişcătoare.

Pe chipul Chamshei putea citi o expresie de solemnitate, pe obrajii ei azurii asfinţitul îşi aşezase taine de necuprins, iar ea îl descoperea ca pe un mister pictat pe cer, ascunse pe buzele ei erau cuvinte de rugăciune, ca un tribut plătit unui Dumnezeu îndrăgostit pe vecie. Abbott o privea vrăjit, ca pe o operă de artă sculptată în cea mai pură şi rece piatră preţioasă.

De unde venea lumea aceasta ce părea o aură în jurul ei?

Ar putea vreodată să-l iubească?

Pe el piedutul, cel fără de viitor, pe Abbott creatorul de moarte, de diferite tipuri cât mai rapide de moarte, recordul lui patru sutimi, otrăvurile inventate de el puteau, opri pulsurile unui grup de oameni, în mai puţin de jumătate de secundă. Îi mărturisise că îl cunoaşte, că privise adânc în el găsindu-i trecutul...

Ar fi reuşit cândva să-l iubească?

Ce căutase atâţia ani? De fiecare dată jurându-şi că după ce se va îmbogăţi de pe urma invenţiei unui nou tip de armă, se va retrage undeva departe pentru a găsi ce? Ah da, linişte şi de ce nu dragoste... şi în definitiv mai exista undeva dragoste? Nu cumva era un mit fără fundament, o legendă pierdută la fel cum se rătăcea soarele în asfinţit?

“Vreau să-ţi mărturisesc ceva ce nu am mai spus nimănui până acum...

Chamsha îşi luă privirea de la sfera ce cobora uşor către orizont, încălzind timid culoarea rece a chipului ei. Hipnotica sferă de foc.

“Sunt pierdut, atât de pierdut şi atât de orb. Ştii, astăzi când mi-ai arătat oraşul a fost pentru

prima oară după mult timp am apreciat ceva frumos, când am descoperit ceva profund în frunzele

acelor pomi din parcuri, în pietrele cioplite din faţa templelor, în

ochii curioşi ai copiilor care mă vedeau mergând alături de tine. Am descoperit pacea, încremenirea, liniştea. Acea paralizare a progresului în favoarea mulţumirii, a satisfacţiei de a fi pur şi simplu, de a trăi. Am văzut atâtea lumi, progresează tehologoc într-o înghesuială de valori care mai de care mai obscure, mai lipsite de fond. Singurătatea aproape palpabilă în ochii oamenilor... Aici totul este altfel. Mi-ai spus că mă

veţi goni de aici, că voi uita totul, tot ce mi-ai spus astăzi, tot ce am văzut. Află că dacă mă voi găsi
din nou în gândac, undeva fără ţintă, nu voi mai fugi. Îi voi lăsa să mă prindă. Nu am unde să fug.
Îl ascultă, apoi luându-i mâinile într-ale ei le privi de parcă ar fi minunile universului.
Chamsha se simţea fericită. Avuse dreptate în cele bănuite, în Abbott exista într-adevăr Lumină. La
curte erau probabil deja îngrijoraţi pentru că nu se întoarseră, dar ea putea să fugă cu el oriunde
nimeni nu ar veni să-i caute, nu se temea să-şi urmeze propria cale, să răspundă la ceea ce îi dicta
inima. Omul acela chipeş cu sprâncene dese şi negre, cu părul ca de abanos şi ochii arzând ca nişte
tăciuni, omul acela cu chipul uman, putea lăsa totul în urmă doar pentru ea.
“Abbott te-am adus aici ca să nu mai pleci. Ştiu că lucrurile se desfăşoară mult prea repede
pentru tine. S-a întâmplat ceva ce nu m-am aşteptat când am privit în tine… m-am îndrăgostit de
tine, de zbuciumul inimii tale, de întunericul tău… pentru că am putut să te cunosc aşa cum tu nu mă
poţi cunoaşte şi nu mă poţi iubi. Dar pot să-ţi arăt, mă pot deschide pentru tine, ştiu cum să te fac să
mă citeşti... ”

Doar atât îi spuse. Şi poate ar fi fost de ajuns, dar ea se aplecă uşor şi îl sărută abia atingându-i buzele, simţi căldura lor, mâinile îi atinseră chipul acoperindu-i ochii, şi îl sărută din nou pe el alesul şi toate îşi pierdură conturul, de parcă ar fi căzut într-un abis ţinând-o aproape, doar ei doi şi soarele asfinţind, prăbuşindu-se cu ei.
Nici vânt, nici lume... ..doar ei.`

“Primirea lui Abbott a fost inevitabilă, era pentru prima oară în istoria Medeiului când un om blocat în versetele Cărţii Zilelor ajungea la Darul Vieţii fără să moară.”

Fragment din Volumul Negru descoperit printre
ruinele curţii regale Medei

Soarele asfinţise deja, iar cerul era acoperit de aştrii ce sclipeau în jurul lunilor planetei. O aură multicoloră lumina cerul pe marginile celor două mari globuri albe. Când se trezi, ea îşi ţinea creştetul pe pieptul lui cu o palmă aşezată pe inimă, inimă ce-i bătea în piept trezită din amorţeala unei funcţii pur anatomice, vibrând acum de ceva ce depăşea trupul şi se pierdea în univers zburând printre stele, căzând printre arbori, călătorind cu vântul.

Dormea. În lumina lunilor chipul ei devenea aproape alb iar buzele păreau două pete cărnoase
de lapte, relaxate, chemându-l acum mai mult oricând. Dacă murise ani de-a rândul, acum trăia o
viaţă întreagă în respiraţia ei, ce o făcea să se mişte încet, în căldura îmbrăţişării lui. Nu ştia cum o
făcuse, dar îl lăsase să afle totul despre ea, încă din prima atingere mintea i se umpluse de imaginile
unei fetiţe alergând pe culoarele somptuoase ale unui palat, râzând în hohote, ascultând cuvintele de
înţelepciune ale părinţilor. Întreaga ei fiinţă o văzuse desfăşurându-se de parcă ar fi crescut
împreună, şi odată cu creşterea ei, cu viaţa ei socială, o descoperi şi pe cea interioară, zbuciumată,
ca şi cum s-ar fi aflat atât în ea cât şi-n afara ei, o particulă rătăcită în inima, mintea şi trupul ei. Ştia
că o iubeşte şi că Chamsha prin natura ei era mult mai umană decât angelică, mult mai aproape de
bezna pasiunii şi a necunoscutului, decât de lumina păcii, a cunoaşterii manifestată în pasivitate.
Poate acesta era motivul pentru care îl iubise pe el, pierdutul... ea, pierduta.

I se revelau acum atâtea lucruri noi despre Medeii.
Credinţa, intensitatea, arderea, nebunia
acestei lumi, a unor oameni supranaturali într-o civilizaţie

supranaturală.

Dumnezeule mare, tremura din toată fiinţa înecat de fluxul de informaţii pe care nici nu le gândea ci le simţea, ar fi vrut s-o ia în braţe, să fugă cu ea la porţile Raiului şi să-şi urle miracolul la toţi sfinţii.

Iar Chamsha părea un copil mofturos, adormit în braţele lui, cu buzele întredeschise, iar pleoapele senine, lăcuite de odihna somnului şi umezeala lacrimilor. În seara aceea făcuse dragoste

cu un înger descoperindu-l în faptul pasiunii... femeie. Şi ce conta dacă crease moarte o viaţă întreagă, când acum începea a înţelege viaţa sau moartea, ce importanţă avea că nu aflase ceea ce căutase, dacă abia în încleştarea ei descoperi ce înseamnă căutarea, goana către un ultim refugiu.

Cunoştea acum atât de multe lucruri noi despre realitatea socio-politică interplanetară, despre istoria, arta şi religiile civilizaţiilor contemporane încât simţea că îi vuieşte capul, ca şi cum i se făcuse o breşă prin care pătrunse o memorie paralelă cu a lui, zeci de întrebări îşi găseau răspunsuri vechi, vechi credinţe se năruiau iar din ruinele lor se ridicau altele, se dezvolta cu o viteză ameţitoare un nou Abbott, cu o nouă viziune mult mai amplă asupra realităţii în care se găsea.

Nu ştiuse că telepaţii au capacitatea de a-şi transfera memoria, dar după noile informaţii, Chamsha nu era nici pe departe o telepată, ci doar educată în aşa fel încât capacităţile ei psihice depăşeau cu mult cele ale unui om normal.

Afinităţile către dezvoltarea minţii şi a spiritului constituiau o dominantă pe Medeii, o caracteristică pur genetică, rezultatul istoriei, a evoluţiei lor. Abbott sonda noile sale cunoştinţe curios ca un copil. Îi era îndeajuns să se gândească la ceva pentru ca experienţa nouă să i se reverse în minte cu tot amalgamul de amintiri, sentimente, mirosuri, imagini, sunete sau senzaţii tactile, de fapt nu ştia încă până unde se întindeau concluziile noilor informaţii, care era limita sau forma noului sine, a noii sale conştiinţe. Se simţea răscolit de toate aceste procese lăuntrice ce-i revelau puţin câte puţin trăirile Chamshei, experienţa feminină a vieţii. Neastâmpărul din ea, căutarea ei ce o făcuse să creadă că nu îşi va găsi fericirea pe Medeii... până la

venirea lui. Totodată era stăpân asupra sa, şi mai presus de confuzie ştia că într-un mod miraculos găsise un motiv pentru a continua, pentru a începe ceva nou alături de ea, acolo în acel tărâm ameţitor.

Vântul răscolea cu adieri scurte firele groase de iarbă roşie, făcându-le să scuture polenul fecund, dulce mirositor, ce se ridica trasând forme vagi ca nişte himere, parfumând văzduhul.

Chamsha tresări şi se trezi mijind ochii încă amorţită de somn şi voluptate, îl privi înlăturând pletele, aşezându-le cu un gest delicat după gât, îl sărută lăsând buzele să-i mângâie bărbia. Se aşeză în genunchi urmărind trăsăturile ferme ale bustului său dezgolit, neîndestulată de imaginea lui întins pe iarba moale cu chipul dăltuit, ochii pătrunzători privind-o îngânduraţi, cu braţele-i masculine acoperite cu păr fin, umerii puţin aduşi, bărbatul ei, dragostea ei. Ar fi vrut să rămână acolo pentru eternitate, uitaţi de univers, aparţinând unul altuia şi nimănui altcuiva.

“Te iubesc aşa cum nu am crezut că voi avea şansa să iubesc vreodată”, Îi spuse Abbott, pentru prima dată conştient pe deplin de importanţa cuvintelor sale în acest nou spaţiu social, pentru că pe Medeii nu existau legi pe care să le respecte canoanele căsătoriei, doar cuvântul, patima, doar atât. Spune că iubeşti şi vei aparţine cuiva, ţi se spune că eşti iubit şi cineva îţi va aparţine.

“Ştiu Abbott. Ştiu tot ce se petrece în tine iubirea mea.” Pe chipul ei găsea acea melancolie a împlinirii, acel suspin recunoscător, aproape temător.

“Ascultă-mă dragoste, singurul mod de a te păstra alături a fost să te las să mă citeşti ca pe o carte deschisă, să afli totul despre mine şi despre Medeii, este un proces interzis, dar am vrut să fiu a ta şi am văzut în tine Lumină.”

Conceptul de Lumină... da conceptul de Lumină, informaţiile începeau să curgă, defineşte capacitatea locuitorilor de pe Medeii de a simţi la o intensitate mult mai mare decât cea a unui om, un sentiment înseamnă viaţă sau moarte, iubeşte şi eşti liber, urăşte şi devii prizonierul singurătăţii. Lumina implică fragilitate, sensibilitate şi vulnerabilitate.

“Chamsha, dar eu nu m-am născut aici, iar... ..”

Dar ea îl întrerupse neliniştită, cuprinsă parcă de o panică tacită.

“Eu ştiu ce am văzut acolo, îi atinse pieptul, tu nu eşti un om ca ceilalţi. Caută în tine, acum probabil ştii despre Planetele Oarbe şi despre Quann... ..”

În Abbott se luptau acum realităţi cutremurătoare, ce se zbăteau să iasă la suprafaţă, apoi deveni deodată conştient de ceea ce încerca ea să-i spună.

“Planetele Oarbe... Gom, întregul sistem Herall, până şi Alchior sunt... au fost toate Planete

Oarbe, adică colonii umane care nu ştiau despre existenţa dinastiei, pentru că erau manipulate socio-politic, chiar religios de ea din umbră, vaste terenuri de experimente, planete întregi de

şoareci de laborator, generaţii nenumărate de cobai. Quann… ei încă mai există, iar eu... toată viaţa mea... fuga de pe Gom... Teda, căderea pe Medeii, nimic nu a fost la întâmplare, totul a fost calculat exact, pus la cale de către Quann... de ce?”

Abbott se ridică în picioare clătinându-se zdruncinat, sprijinindu-se de trunchiul copacului. Chamsha îl privi îngrijorată.

“Eşti un pericol pentru Amrit, nu ştim în ce constă ameninţarea, dar Quann te-au vrut aici ca să-l distrugi. Te aşteaptă la Curte, vrea să-ţi vorbească, dar înainte să ne întoarcem nu uita că ştii tot ce ştiu şi eu.”

Chamsha îi observă privirea pierdută. Atât de multe se prăbuşeau în el sub impactul noii realităţi.

“Iubire, te rog nu pierde controlul, te rog… Îşi aşeză palmele netede pe obrajii lui, Te rog…
pentru noi, pentru ce ar putea fi dacă ai reuşi să cu bine peste încercare, voi fi lângă tine Abbott…

În mintea lui ce se pierdea treptat, Abbott îi auzea cuvintele venite parcă de departe,
estompate de delir de pierderea coerenţei raţionale. Amrit… îşi aminti din memoria Chamshei.
Amrit era o legendă, chiar numele lui însemna ceva crucial, avea o conotaţie sacră, fratele ei,
viitorul rege. Cele două memorii păreau la început să se anihileze una pe cealaltă, un Abbott obosit
se destrăma redus la o simplă amintire, iar pe o fărâmă din ceea ce fusese el cândva, se înălţa un om
nou într-o realitate mult mai vastă, ca şi cum cuvintele ei l-ar fi purificat, lovindu-l prin negarea a
tot ce crezuse.

Clipi de parcă ar fi deschis ochii după un secol de reverie, Chamsha era în braţele sale, ţinându-l strâns, plângând, îl implora să nu se piardă departe de ea. El o sărută înăbuşind suspinele ştergându-i lacrimile.

“Nu mai plânge... ”

Ea îşi ridică privirea. Era îngrozită, crezuse că îl pierduse, că va înnebuni în braţele ei, iar ea nu va putea să facă nimic, dar

lacrimile ei, dragostea ei i-l aduseră înapoi. Stătură aşa îmbrăţişaţi, nemişcaţi, împietriţi în lumina lunilor, iar Abbott o acoperi cu sărutări, apoi îi spuse:
“Trebuie să mergem, suntem aşteptaţi la Curte.”
“Cred că Amrit îşi va da seama de ce-am făcut, dar, te rog, dragostea noastră trebuie să rămână un secret pentru o vreme, nu trebuie să afle cum... ”
“E un secret, îţi promit. Secretul nostru.”

Gigantica sală a tronului avea coloane masive de ambele laturi, printre care se vedeau statui
de diferite dimensiuni, deasupra tronului era reprezentată o hartă cosmică ce pornea la bază dintr-un basorelief cu diferite sisteme pe care Abbott nu le recunoscu, şi se întindea până aproape de cupolă, unde un sistem aparte era scos în evidenţă fiind reprezentat tridimensional din acelaşi lemn pe care îşi amintea că îl văzuse pe pereţii camerei în care se trezise. Planetele nu erau prinse de pereţi sau angrenate în nici un fel, păreau a pluti încremenite în aer. Culoarea dominantă era vişiniul hărţii şi al coloanelor. Pe podea de la intrare şi până la tron marmură încrustată cu marmură reprezenta un şarpe încolăcit pe tulpina spinoasă a unui trandafir, a cărui floare era tronul însuşi. Sala era de necuprins cu privirea iar tronul deşi imens, doar o mică parte din el fusese astfel sculptată, încât să poată servi scopului, restul fiind o revărsare de petale. Deşi undeva în memoria alternativă Abbott o revedea de fapt, sala îl făcuse să se simtă neînsemnat în faţa hărţii, parcă se afla într-un templu închinat armoniei cosmice.
Mergea alături de Chamsha înaintând către tron, unde o siluetă firavă stătea aşezată şi îi aştepta. La dreapta ei un bătrân îmbrăcat într-o robă albă aştepta şi el în picioare. În sala tronului nu se mai afla nimeni altcineva în afara lor.
Când ajunseră la numai câţiva paşi de tron, Chamsha îi făcu semn să se oprească. Ea se apropie de fratele ei, regele, care în ciuda tinereţii avea un aer demonic de seriozitate şi

detaşare iar pe chipul său roşu pal, o expresie de maturitate timpurie obliga la tăcere şi respect.

În întreaga sală lumina fusese lăsată la un nivel minim, iar atmosfera era încărcată de o tensiune latentă.

“Presupun că nu te aştepţi la explicaţii, frăţioare.”

Tonul insolent al Chamshei sfidă încordarea care se citea pe chipul lui Amrit. Bătrânul se încruntă, iar jocul umbrelor lăsă sprâncenele să se întâlnească, dar nu o privea pe Chamsha cu a cărui atitudine părea obişnuit, ci pe Abbott. Ca şi cum cineva ar fi rostit un cuvânt, Chamsha se retrase, vocea ei spintecă liniştea.

“Ce!?”

Lui Abbott îi era clar că Amrit îi comunicase ceva prin graiul neauzit al minţii. O văzu cum îşi întoarce către el. Pe chipul ei văzu mirare şi groază. Apoi pentru prima oară Amrit vorbi:

“Lăsaţi-ne singuri!”

Bătrânul fusese şocat la auzul cuvintelor tânărului, dar încuviinţă părăsind sala îndreptându-se undeva către o uşă aflată în spatele tronului. Chamsha îl urmă tăcută o ultimă dată. Sunetul sec al câmpului acoperind ieşirea şi din nou linişte.

“Secom Tedavid mi-au cerut extrădarea. Acum depinde de ceea ce-mi vei spune, dacă în dimineaţa ce urmează când vor coborî pentru tratative vei pleca sau nu de aici.”

Abbott chibzui o clipă. Cum avea să-i răspundă copilului acela care îl spinteca din priviri mai eficient decât orice lamă? Trebuia să-şi joace cartea cât mai bine.

“Doar atât? Mă aşteptam la: Fi binevenit pe Medeii, numele meu este Amrit.”

Sprâncenele subţiri ca nişte gheare se ridicară în semn de mirare, Amrit începea încet să înţeleagă, că cel pe care îl avea acum în faţă, nu mai era de mult un simplu om... bănuise de fapt ce avea de gând Chamsha, dar sperase că nu va merge atât de departe. Darul Vieţii cedat unui om? Într-un fel foarte ascuns se bucura. Desigur nu ar fi mărturisit nimănui acest fapt, sentimentul era deosebit. O combinaţie de orgoliu şi satisfacţie demonică şi în acelaşi timp o provocare nebunească

a vieţii. Era sentimentul lui Amrit cel mai de preţ, nici Dmu nu ştia despre el. Orgoliul de a fi prevăzut ce făcuse Chamsha, satisfacţia că se întâmplase aşa strivind orice regulă, provocarea situaţiei până atunci de neînchipuit, în care un om din afara Medei-ului dobândea experienţa trăirii în spaţiul său.

Dar Amrit se dovedea întotdeauna capabil de erezie. Dacă Chamsha nu respecta reguli pentru că şi le impunea pe ale ei, Amrit nu le accepta, pentru că sfida ordinea universală, nega existenţa vreunei reguli acesta era rolul său suprem. Amrit era departe uman, social, politică sau religie, departe de Dumnezeu sau diavol, chiar de credinţele esenţiale ale civilizaţiei căreia aparţinea, ar fi călcat oricând în picioare cele mai mari valori ale păcii sau ale dragostei doar pentru a putea plânge la moartea lor, pentru a înfige în ruinele lor steagul unei lumi în care pacea şi dragostea sunt una. Dacă cineva sau ceva l-ar fi ameninţat, ar fi fost el cel care într-un acces de nebunie ar fi provocat, ar fi chemat acea ameninţare, iar în timp ce aceasta s-ar apropia de el i-ar zâmbi cu o strălucire dementă în ochi. De ce? Pur şi simplu pentru că poate. Poate învinge orice, oricând, în orice condiţii, războinicul din el fusese pregătit să supravieţuiască fără trup sau fără minte ca un martir. Nu era un copil, deşi încă mult prea tânăr chipul lui uimea prin maturitate, prin acea căutătură ce despica tainele viitorului, prin acel talent al său de a găsi tainele vieţii şi ale morţii în frunze sau în lacrimi... sau în sânge.

Dacă Chamsha era ca instinctul, ca pasiunea, ca focul, atunci Amrit era aripa de înger frântă de căderea în infern şi tocmai pentru aceasta el fusese ales.

Abbott simţea perfect unda de şoc pe care o degajau ochii de diavol ai copilului rege. Ştia că nu avea ce să ascundă sau cum de aceea cuvintele lui Amrit nu îl uimiră:

“Dacă ai fost vrednic de dragostea şi dăruirea

sorei mele, eşti cel puţin tot atât de demn de
atenţia mea.”

Zâmbetul care acompaniase fraza nu fusese cu siguranţă unul amabil, mai degrabă asemănător rânjetului unei hiene, dar Abbott învăţa încet să accepte prezenţa lui Amrit, aşa cum accepţi teama care te cuprinde brusc, pentru că ştii că n-ai cum să-i scapi.

“Şi trebuie să înţeleg, că deşi ai putea să mă laşi pradă lor, nu ai să o faci.”

SECRETUL LUI ABBOTT

Amrit se ridică cu graţia unei feline şi coborî cele câteva trepte ce-i despărţeau, trecând uşor pe lângă umărul lui Abbott, se opri la câţiva paşi de el făcându-l să se întoarcă pentru a-l putea privi, apoi păru din nou că împietreşte.

“Nici dacă aş vrea să dau curs cererii lor, nu aş putea evita ceea ce are să se întâmple. Ei nu au de gând să te ia de aici şi să plece cu tine, au un cu totul alt scop... Eu sunt scopul lor şi tu doar mijlocul.”

“Totuşi cum aş putea eu să-ţi fac vreun rău, Amrit?”

Zâmbi din nou în acel mod diabolic înainte de a răspunde. “Asta trebuie să aflăm până la răsăritul soarelui.”

Îi făcu semn să-l urmeze, apoi îi arătă un volum pe care îl ţinuse ascuns în timpul discuţiei, o carte pe a cărei copertă arsă şi ruptă era gravată o pentagramă din cupru.

“Trebuie să vorbim despre Cartea Zilelor, Abbott... ”

*

“NU TREBUIE SUBESTIMATĂ PUTEREA CUVÂNTULUI. DE PILDĂ AŞEAZĂ UNUL LÂNGĂ ALTUL
CUVINTE CA: SACRIFICIU, BINE, RĂU CUNOAŞTERE ŞI DUMNEZEU. APOI FOLOSINDU-TE DE ALTE CÂTEVA CUVINTE, CREEAZĂ ILUZIA CĂ SEMNIFICAŢIILE MAGISTRALE ALE ACESTORA SUNT LA ÎNDEMÂNA ORICUI ŞI CA PRIN MINUNE VOR DEVENI O DOGMĂ. AŞEAZĂ-LE ŞI REAŞEAZĂ-LE CONSECUTIV PE FOI, ADAUGĂ NUME ŞI DATE ISTORICE, ŞI VEI REUŞI SĂ CLĂDEŞTI O RELIGIE, CARE
VA ÎNDEMNA LA PACE ŞI ARMONIE, OBLIGÂNDU-ŞI ADEPŢII SĂ LE CAUTE PRIN LABIRINTUL COMPLEXULUI DE VINOVĂŢIE, PURUREA IMPLORÂND IERTAREA PENTRU NATURA LOR.
ADEPŢII VOR DEVENI CREDINCIOŞI.
RELIGIA VA DEVENI O CALE.
TU VEI FI DUMNEZEU.”

Uitase despre Cartea Zilelor.

Marele manifest spiritual. Marele fals, oroarea unei ultime iluzii dătătoare de moarte. Cum să găsească puterea să creadă ceea ce îşi amintea? Să accepte adevărul de netăgăduit? Ce l-ar mai lega apoi de oameni, dacă versetele ei n-ar fi adevărate? Cei doisprezece discipoli urmând calea marelui eliberat, viaţa Lui descrisă de doisprezece inimi bătând toate în acelaşi fel. Poveţele, cuvintele, mântuirea Lui... toate un fals?

Ieşiră din marea sală a tronului şi se aflau într-o grădină suspendată, undeva deasupra zidului de vest al marelui palat. Modele de metal luceau pe zidurile acestuia în forme contorsionate ca şi cum ar fi crescut asemeni plantelor căţărătoare. Sub grădină, în jurul ei, noaptea învelea în mângâieri întunecate fascinantul oraş, luminat la acea oră de lămpi ciudate, galbene, ce-l făceau să arate ca o sculptură în aur.

Amrit tăcea, pentru că cunoştea procesul cognitiv prin care trecea Abbott încercând să disloce din masa cea nouă de informaţii acele segmente referitoare la Cartea Zilelor. Depăşea cu mult greutatea testelor empirice la care îl supunea Dmu, atunci când îi inocula realităţi alternative în memorie pentru a vedea dacă este capabil să discearnă falsul de real, iluzia de fapt. Abbott trebuia acum să se descotorosească de întreaga-i experienţă şi să o accepte pe cea a Chamshei, iar considerând implicaţiile unui asemenea schimb, în limita unui om ce nu aparţinea de Medeii, aflat deci într-o imposibilitate de a controla nuanţele morale, subtilităţile raţionale sau în incapacitatea mentală de a reorganiza eul în planul noii existenţe, al noii realităţi, existau şanse reale ca Abbott să ajungă să nege totul, să se închisteze în ceea ce Cartea Zilelor spunea a fi sfânt.

Ridicându-şi chipul aşezat până atunci între pavăza mâinilor într-un gest menit să alunge parcă fantasmele unui trecut imaginar, Abbott se căzni să deschidă poarta către un nou adevăr.

“Spune-mi, nimic din acel volum nu este adevărat?”

Amrit nu îşi luă privirea de la oraş, pe chipul roşiatic pletele ca nişte ghimpi prelungi îi mângâiau obrajii supţi. Ţinea volumul între mâinile împreunate la spate. Silueta fragilă, subţire a Tânărului Domn îi lăsă lui Abbott impresia vremelniciei, ca şi cum povara responsabilităţii apăsa

prea tare umerii lui, tunica neagră cu umeri ascuţiţi ce continua în falduri largi pe laturile picioarelor subţiri avea aproape acelaşi model ca cea pe care o purtase Chamsha, era însă mult mai masculină cu linii abrupte, puternice. Abbott ajungea la concluzia că pe Medeii totul era o problemă de nuanţă. Obiecte de artă sau vestimentaţie, cuvintele vorbite sau schiţate în gesturi, simbolistica gravurilor sau ţesăturilor.

“Există energii în univers cărora oamenii le-au găsit simboluri, forme ce le pot cuprinde şi chiar degaja…”

Privi coperta volumului atingând forma ce o acoperea şi continuă: “Pentagrama nu este cu siguranţă unul dintre cele pozitive.”

Aşezate la marginea grădinii două scaune din piatră, scunde, fără spătar, cu formă cilindrică, dar încărcată de gravuri. După ce şezură Abbott realiză că din acel punct grădina ce se afla la stânga sa dobândea o formă aparte. Arborii mici cu crengi dese încărcate de frunze răzleţe, câteva tipuri de pomi ceva mai înalţi, de statura unui om, acoperiţi cu ţepi argintii şi cărămizii, alţii cu tulpină subţire şi lungă şi doar câteva frunze răzleţe, erau aranjaţi în jurul unui heleşteu mic, mărginit de un simulacru de golf stâncos, iar din locul unde se aflau, felul în care erau dispuse culorile frunzelor sau ale trunchiurilor, chiar ale speciilor înalte sau scunde de pomi diferitele tipuri de frunze sau ierburi chiar umbrele dintre ele, desenau perfect trupurile a două tinere dezgolite ce se apropriau de lac pentru a se scălda. Una energică şi fragedă ca un copil, cealaltă graţioasă şi matură asemeni unei femei. Uimitoare erau formele coapselor dezgolite şi ale sânilor, braţele suple, întinse, imaginea era de o claritate frapantă. Cele două scaune din piatră fuseseră astfel aşezate, ca după ce un vizitator traversa întreaga grădină urmărind potecile strâmte ce o împresurau, şi nu descoperea nimic aparte, să găsească imaginea abia în acel punct.

“Chamsha. Sunt amândouă nuduri ale Chamshei... ”Recunoscu Abbott cu răsuflarea tăiată de frumuseţea grădinii.

“Aspectul dual al Feminităţii, grădinarul a surprins-o la scăldat şi impresionat de splendoarea ei i-a închinat această operă.”

Privirile lor se întâlniră din nou.

“Pentagrama nu este singura, nu-i aşa?”

Amrit încuviinţă.

“Credem că textul original de la care s-a pornit atunci când a fost concepută Cartea Zilelor,
este un manuscris străvechi existent încă dinaintea Erei Colonizării numit Biblie. Versetele acestuia
nu au fost concepute de Quann, ci schimbate şi adăugite treptat. Nu întregul volum este un fals,
pasaje importante au rămas neschimbate, dar Quann au inversat simboluri şi semnificaţii, au
răstălmăcit cuvinte şi au rearanjat-o în aşa fel încât să devină un cod capabil să definească, să
conceapă chiar evoluţia umană. O operă de geniu a dinastiei. Conţine coduri pentru blocaje mentale
extraordinar de subtile. Deşi propovăduieşte aparent binele unui Dumnezeu, de fapt creează starea
mentală pentru ca oamenii să îl nege şi să se simtă după aceea vinovaţi de propria negare. Apare
acolo conceptul de căsătorie, menit să golească de importanţă şi semnificaţie unirea bărbatului cu
femeia. Potrivit acestuia ei nu pot fi puri în dragoste în faţa Dumnezeului, decât dacă semnează
hârtii şi poartă inele, decât dacă îşi afirmă legătura în faţa autorităţii statale. Ştii ce-a făcut dinastia
pe Nedema?”

Abbott îşi amintea despre această planetă aflată nu departe de sistemul Herall, despre un măcel cumplit petrecut acolo într-o confruntare cu Teda. Conform amintirilor, Teda erau un instrument al Quann-ului iar Nedema era şi ea o Planetă Oarbă. Amrit nu îi lăsă însă timpul necesar pentru a-şi aminti rapoartele.

“Teda au coborât în toiul nopţii într-unul dintre oraşele mari, au strâns cu forţa şase sute de
tineri în piaţa mare a oraşului şi le-au retezat mâinile. După

aceea au plecat. În haosul ce a urmat, s-a constatat că erau tineri şi tinere ce urmau să se căsătorească iar pentru că pe Nedema Cartea zilelor constituia în acelaşi timp şi legislaţia, nu numai religia, cei şase sute au fost despărţiţi şi izolaţi, nici unul dintre cupluri nu s-a mai unit pentru că nu aveau mâini să semneze acte de

căsătorie sau degete să poarte inele. O mare de durere acolo unde dragostea ar fi putut să asigure eternitatea.”

Abbott era îngrozit, începuse să tremure şi se chirci instinctiv cu mâinile încrucişate aşezate pe umeri. Amrit îl atinse uşor pe creştet, ca pe un tată.

“Dacă nu ai deget să porţi inel sau mână să semnezi, dacă nu ai chip să fi înregistrat sau liber
arbitru, află că dragostea tot există şi că ea este în esenţă de ajuns pentru a fi pur în faţa Nenumitului. Mai e ceva, ceva foarte important. La începutul volumului stă scris că omul este condamnat la păcatul originar, că este proscris greşelii, imperfect şi incapabil să dobândească perfecţiune, indiferent de sacrificiile pe care le-ar face pentru asta. Iar dacă acest fapt este adevărat atunci întreaga carte devine inutilă, versetele ei călăuzitoare îşi pierd sensul. Abbott, omul poate atinge perfecţiunea, nu este condamnat la păcat, poate deveni infailibil... ”

Din nou linişte. Acea linişte impertubabilă a minţii opreşte fluxul cunoaşterii şi se închide în bezna salvatoare a nefiinţei, acea linişte devenită necesară în faţa torturii vieţii, a chinului existenţei în universul uman. Abbott îşi ţinea ochii închişi şi rămase aplecat cu fruntea pe genunchi, nu mai tremura şi nu mai dorea să mai răspundă. L-ar fi implorat să nu mai vorbească, dar cuvintele ce-l loviseră de afară, venind de la Amrit, precum şi cele ce-l ajungeau din interior, din amintirea experienţei vitale a Chamshei îşi făceau deja efectul. Amrit se ridică într-un târziu şi înaintă până la marginea grădinii ce plutea ca un disc deasupra zidurilor de vest.

La nord, în înaltul înstelat al nopţii, cele două luni străluceau ca o imagine în oglindă a siluetelor lor, o proiecţie metafizică a încercării lor de a rezona, de a găsi un răspuns înainte ca acestea să se reveleze într-un mod brutal.

“Nu ştim nici noi unde sau dacă mai există originalul. Adevărurile scrise pe foile Cărţii Zilelor sunt fragmentare dar cele aflate în original ar putea conduce la nişte descoperiri, la concluzii. Dmu crede că există un procedeu metalogic de

analiză a volumului, o modalitate regresivă de a scrie originalul pornind de la fals. Nu a descoperit încă nimic concret.”

Abbott îi veni alături contemplând şi el noaptea. Nu era uşor să renunţe la acea ultimă parte a vieţii pe care o trăise până la căderea pe Medeii, Cartea Zilelor fusese singurul confident în care îşi păstrase încrederea de-a lungul anilor, unicul ghid existenţial pe care l-ar fi urmat şi cu ochii închişi. Se afla în faptul unor schimbări ce necesitau mai mult decât o singură zi şi o singură noapte pentru a se petrece în limita suportabilului iar copilul pe care îl avea în faţă îi accelera metamorfoza cu fiecare cuvânt pe care-l rostea, forţându-l în acelaşi timp să întrebe, să caute şi mai mult.

“Influenţa Cărţii Zilelor este mult mai mare decât doar ideologică şi religioasă, ea stă la baza limbajului sau al scrierii. Concepte de economie, sociologie, ştiinţe exacte şi artă au pornit tot din versetele ei, vrei acum să mă dezic de ea în aşa măsură încât să uit chiar tot? Nici nu ştiu dacă pot... ”

“Nu ţi-am cerut să uiţi ci să transformi, să schimbi ceea ce ştii în ceea ce vei afla treptat. Sunt conştient de limita capacităţii tale raţionale şi nu mă aştept să reuşeşti totul în noaptea asta, dar nu uita că nu cunoşti dimensiunile noilor tale informaţii.”

Simţea într-adevăr pulsul unei fiinţări, al unei deveniri ce se petrecea în interiorul său, şi nu ştia ce îl speria mai mult schimbarea în sine sau îndoiala că îi va supravieţui.

“Câte civilizaţii s-au născut din Cartea Zilelor, Amrit?”

Tânărul Domn zâmbi trist.

“Sunt prea multe. Politica defensivă şi atitudinea diplomatică de închidere a graniţelor, ne-au oprit cercetările în acest sens înainte de vreme. Ştim cu siguranţă de existenţa a câtorva zeci de mii de lumi. Majoritatea au pornit de la extragerea câtorva cuvinte din ea, pe care le-au considerat adevăr suprem, de netăgăduit, principiu edificator indivizibil al societăţii lor. De aceea ai fi uimit

dacă ai ştii diversitatea căilor de evoluţie pe care le-au adoptat. Trebuie să ştii că Planetele Oarbe au stabilit o proprie reţea de comerţ, şi-au făcut propriile alianţe, se dezvoltă toate în propriul lor gigantic cerc vicios şi nici nu bănuie că se află sub controlul Quann-ului, în rarele ocazii când unele încep să suspecteze ceva, Teda pornesc în raidurile lor şi aduc apocalipsa. Dar tu însuţi ai trăit în

această iluzie şi cred că cunoşti foarte bine paravanele ei, tratatele, căutările, războaiele, atrocităţile... ”

“Dar ai spus că oamenii nu sunt cu adevărat sclavi ai greşelii, că pot atinge perfecţiunea, cum de nimeni nu se eliberează, cum de nu se produc revolte?”

Pe chipul lui Amrit reveni unda aceea inumană de putere izvorâtă parcă din nimicnicia
întunericului, din pierzania ce se află la marginea cea mai apropriată a vieţii, aşteptând să o primească. În jurul ochilor săi negri apăru o aură luminoasă.

“Observ că nu ţi-au scăpat implicaţiile tentante ale unei asemenea posibilităţi. Zâmbi, iar roşul obrajilor săi degajară din nou senzaţia de demonic, ca şi cum flăcările iadului s-ar fi scurs din mânia lui abia ţinută în frâu. Te gândeşti deja la perfecţiune, Abbott, dar cred că uiţi cerinţele ei. Răul este atât de uman pentru că ei l-au creat, dacă l-ai putea cuprinde în adevărata lui intensitate ţi-ai pierde minţile, iar binele absolut este mutilat de cuvintele Cărţii Zilelor pentru că nu poate încăpea în ele, mu poate fi închis în nici un fel de cuvinte. Acel Dumnezeu din scrierile ei, există în afara percepţiei subiective a omului, Abbott… iar liberul arbitru nu există cu adevărat, cel ce caută fericirea nu consideră răul ca opţiune.

Ieşirea lui Amrit îl cutremură. Tânărul Domn era măcinat de lupte interioare, iar Abbott ştia că nu le putea înţelege oricât ar fi încercat, îl depăşea vastitatea lor.

“Mi-ai luat lumea şi mi-ai sfârtecat-o în bucăţi, oferindu-mi alta în loc, mi-ai mânjit viaţa cu efemeritatea iluziei aşezând în locul ei o realitate nouă, ai negat până şi ultima mea încercare de a-
mi salva trecutul, oferindu-mi în schimb un viitor aici. Acum desfiinţezi însăşi Dumnezeul meu şi drumul către El. Sunt doar un mercenar, genialitatea mea se manifestă doar în faţa armelor, în faţa morţii. Cu ce să-l înlocuiesc eu vreodată pe Dumnezeu?”

Mâna lui Amrit se mişcă atât de repede încât Abbott nu reuşi să-i perceapă direcţia până ce o simţi aşezată pe piept cu degetele larg deschise. Sprâncenele i se ridicară ca de mirare deasupra orbitelor iar în ochi un licăr dement de durere şi de suferinţă preschimbase chipul lui Amrit într-o mască a milei.
“Ce simţeai când o iubeai pe Chamsha?”
Abbott nu-şi găsea cuvintele...
“Sau ce vei simţi când poate într-un viitor îţi vei vedea primul născut, ce te mişcă din strălucirea unei lacrimi pe obrazul ei sau din nevoia sufocantă de a o săruta pentru a îi cunoaşte gustul, de câte ori ţi s-ar frânge inima ei ar înceta să mai bată, ai putea să nu vrei să mori în locul ei dacă ţi s-ar cere?... Abbott, Dumnezeu nu ţi-a cerut să-l înţelegi... ci să-l iubeşti.”
Ar fi vrut să-i poată răspunde, să-i spună ceva magnific, să susţină în cuvinte mari disperarea ce o simţea, văzând imaginile pe care vorbele şoptite de Amrit i le creaseră în faţa ochilor, să îi spună că ar putea să înnebunească dacă Chansha nu ar fi a lui. Şi în timp ce diavolul dinaintea sa răspundea întrebarea, pe care nici nu ar mai fi trebuit să o pună, înţelese că atingerile trupeşti ale Chamshei îşi aflau minunea dincolo de corp, de dincolo de carnea vibrândă de plăcere, de acolo de unde lunile gemene păleau, iar singura Lumină este Cel necuprins în cuvinte. Găsi răspunsul şi îl şopti ca pe cea mai de preţ taină încredinţată omului:
“Dragoste...”
În tăcerea ce urmă Amrit îşi luă mâna de pe pieptul lui. Pletele îi tresăltară pe frunte când arătându-i Cartea Zilelor îl întrebă:
“Ce să fac cu ea?”
“Să se acopere de praf şi uitare.”

“UIMITOR CÂT DE MULT REALIZEZI CÂND ŞTII EXACT CE TREBUIE STIMULAT ÎN MINTEA
UMANĂ. CU TOŢII ÎŞI DORESC SIGURANŢĂ ATÂT PENTRU EI CÂT ŞI PENTRU CEI APROPRIAŢI IAR
DACĂ EA NU EXISTĂ ACCEPTĂ ILUZIA EI IMEDIAT CUM AU OCAZIA. DE CE-AR PUTEA CINEVA SĂ

MĂ CONDAMNE DACĂ DAU CE MI SE CERE? ŞTIAM CĂ ABBOTT VA FI O TENTAŢIE PENTRU EI, ESTE DE ALTFEL UN EXEMPLAR RARISIM, ESTE DOTAT CU SENSIBILITATE ŞI MORALITATE, ARE ÎNSĂ

SECRETUL LUI ABBOTT

IMPRIMATE ÎN MEMORIE CRIMELE PE CARE LE-AU COMIS TEDA ÎN ULTIMELE TREI DECENII ÎN NUMELE MEU. MAI MULT, EL POATE TRANSMITE ESENŢA LOR LA O INTENSITATE MULT MĂRITĂ CELOR CE ÎL ÎNCONJOARĂ, IAR SISTEMUL SĂU NERVOS SE FACE CAPABIL ÎN ACESTE MOMENTE DE O FORŢĂ DE ŞASE ORI MAI MARE. ESTE O BOMBĂ ATÂT ANATOMIC CÂT ŞI PSIHIC. ACEST FAPT MI SE PARE CU ATÂT MAI IRONIC, CU CÂT CONCEPTELE DE MORAL ŞI IMORAL AU FOST INVENTATE DE MINE. VREAU SĂ FII ACOLO SEQUELL. AFLĂ TOT CE POŢI DESPRE SALVAŢI."
"DAR CE SE ÎNTÂMPLĂ DACĂ EŞUĂM?"
"PROFITĂ DE MOMENTUL DE CONFUZIE ŞI FUGI."

"A căuta desăvârşirea înseamnă a-i înţelege necesitatea,
dar a tânji după rai înseamnă a te închide singur în iad."

Învăţăturile lui Dmu (Volumul Negru.)

Pentru a doua oară de când se afla pe Medeii privea dormind. Buzele întredeschise aşteptând un sărut, pleoapele fine, catifelate, închise în spatele porţii unui vis, sânii mişcându-se uşor în respiraţia încetinită, corpul ei relaxat şi ademenitor şi cald, iar el privilegiat spre a-i sta de veghe, paznic al unei icoane pictate de mâini sacre. Câteva fire de păr se odihneau pe fruntea netedă, iar el le îndepărtă uşor, abia atingând-o.

Nu mai era mult timp rămas. Avea să fie chemat cât de curând. După ce reveniră în palat
Amrit luase decizia să poarte tratativele departe de curte, din simplă precauţie, îl sfătuise să se odihnească, dar Abbott preferase să stea întins alături de Chamsha în odaia ei, pentru a o privi. Tensiunea mentală, amploarea schimbării continue devenise incontrolabilă, de aceea fusese exclus
să adoarmă.

Simţea plutind în aer încordarea ce domina întâlnirea ce urma să aibă loc în Templul Iertării,
un al nouălea, aflat din câte pricepuse undeva deasupra norilor, ceva în adâncul său îi spunea că
ceva avea să se întâmple. Capacitatea de a simţi apropierea răului supravieţuia schimbărilor.

Se aplecă încet şi îi sărută buzele moi apăsându-le tandru, iar ele se treziră din nemişcare pentru a-l întâmpina tremurătoare în căutările lor fierbinţi de a-i cuprinde întreaga fiinţă, se lăsă condus de chemarea lor pierzându-şi simţul raţiunii, sărutându-le iarăşi şi iarăşi, se hrănea cu miracolul lor şi îl lăsa să-i vibreze în piept gata să-l sufoce, o mângâie apoi pe obraji pradă acestui miracol ce începuse să îl supună, să-l îndemne să o cuprindă cât mai mult şi el.

Când focul ameninţă să îl pârjolească în văpăi de pasiune, se opri şi o privi, iar ea îi zâmbi cu ochii încă închişi. O sărută pe frunte şi îi şopti:

“N-am să te uit niciodată.”

Chamsha îşi petrecu mâinile prin părul lui iar zâmbetul îi deveni mai trist. Bărbatul acela avea
în ochi ceva ce o înspăimânta, iar buzele lui o înfioraseră în dimineaţa aceea cu atingerea lor rece, străină.

“De aceea te vei întoarce... iar eu te voi aştepta.”

Urcau treptele. Un pas, o treaptă iar cuvintele ei îi răsunau în minte potolindu-i setea. Încă un
pas, încă o treaptă iar cuvintele ei nu îl părăseau, ci dezveleau amintiri ce-i pătrundeau în inimă şi îl făceau să o iubească întâi ca un tată… fetiţa aleargă zburdalnică printre flori vişinii şi mari jucându-se cu nişte şerpi viu coloraţi… apoi ca un frate... adolescenta plânge în poalele unei doici,
iar singurătatea o muşcă asemeni unui şarpe veninos din suflet... apoi ca un amant... femeia îşi priveşte goliciunea în oglinda unui lac, în ea se zvârcoleşte ca un şarpe o dorinţă nouă, îşi iscodeşte trupul din priviri aşa cum ar vrea să fie descoperită de mâinile unui bărbat... de mâinile sale.

Se îndreptau către una din grădinile suspendate ale Curţii Regale urcând treptele în spirală. Doar ei. Amrit nu dorise să rişte mai mult de trei vieţi, deşi Dmu îşi oferise sfatul înţelept de a nu părăsi palatul fără escortă.

27

“Crezi că voi reuşi să trec de trandafiri?”

Amrit nu se opri din mers dar îşi întoarse uimit chipul. Pletele-i negre luciră cu o nuanţă de albastru în lumina răsăritului.

“Nu te vor ucide în preajma mea.”

Dmu îi urma îndeaproape ca o pasăre de pradă, Abbott îi simţea privirile de gheaţă aţintite asupra lui, spintecându-i învelişul trupesc şi citindu-i inima ca pe o carte deschisă.

Ajunseră la capătul scărilor unde începea o potecă îngustă ce trecea prin desişul unei grădini pline cu florile imense ale unor trandafiri vişinii ce în valenţele roşiatice ale soarelui dimineţii păreau să sângereze. Petalele imense începură să se deschidă, mişcând tulpinile încolăcite pline de spini lucitori, toate de-odată ca la o poruncă cupele îşi dezveliră florile din care ieşiră umeziţi de polen şerpii coloraţi ce inundară poteca. Abbott îşi aminti de basorelieful din camera unde se trezise, apoi memoria îi jucă feste, arătându-i imaginile Chamshei mângâind şerpii inofensivi în mâinile ei de copilă, iar degetele i se crispară de parcă ar fi fost în locul ei Descoperindu-i teama, Dmu interveni liniştitor:

“Se hrănesc cu polenul florilor şi trăiesc în învelişul lor, polenul conţine atât ouăle din care se nasc, cât şi veninul puternic ce li se coagulează în colţi, iar ei secretă o substanţă ce în contact cu solul face să crească trandafirii. O specie de simbionţi adusă din sistemul Damor, de pe planeta Angora mai precis.”

Abbott le observă formele mişcătoare alunecând către Amrit. Acesta se aplecă lăsându-i să i se încolăcească în jurul mâinii, ia după ce se lăsară atinşi în voie coborâră revenind cu toţii în trandafiri. Petalele se ridicară acoperindu-i.

“Mă poţi urma, nu vor mai ieşi acum.”

Fusese ca un schimb de priviri între doi fraţi, ca şi cum ieşiseră să îşi întâmpine şi să îşi recunoască stăpânul lăsându-i după aceea cale liberă. Paşii le răsunau asprii pe piatra rece şi netedă,

în centrul grădinii se afla o platformă circulară din marmură neagră, în jurul căreia patru cilindri subţiri din piatră ţineau cupe largi umplute cu un lichid luminos galben. Observă la brâul lui Amrit cureaua cu teacă dintr-un metal albastru, în care se odihnea lama unei săbii cu mâner în formă de şarpe.

“Sabia Spirit... ” Murmură doar pentru sine.

“Templul se află pe o orbită geostaţionară cu locul în care ne aflăm, spuse Dmu.”

Urcară pe platformă fără ca cineva să îi răspundă, deşi ştia că amândoi îi auziseră cuvintele. Sabia Spirit era învăluită într-un mister pe care nici Chamsha nu îl dezlegase, găsise în memoria ei doar numele. Iar trandafirii aveau şi ei un înţeles simbolic ce depăşea aparenta apreciere pentru o specie de simbionţi.

Totuşi atât Dmu cât şi Amrit păstrau tăcere iar Abbott înţelese că trebuia să găsească singur răspunsurile pentru că se aflau în el. Însă starea în care se afla nu era întocmai propice cunoaşterii de sine, învârtit de curenţii unui vârtej de emoţii dintre care cele mai puternice erau frica şi dragostea. Una deschidea poarta către pierzanie, cealaltă către speranţă, iar amândouă se dovedeau a fi expresiile apropriate ale unor viitoruri posibile.

Nimeni nu declanşă vizibil vreun sistem, dar lichidul lucitor se revărsă clipocind din cupe
înconjurând marginea platformei, apoi ţâşni către înălţimi formând un tunel vertical transparent, ce se pierdu printre nori. Platforma începu şi ea să se ridice de la sol, din ce în ce mai repede până ce grădina deveni un punct distant lângă pata întunecoasă şi vastă a Curţii Regale împrejmuită de verdele grădinilor ce înconjurau palatul. Viteza crescu atât de mult încât însăşi oraşul rămase în urmă, amestecându-se într-un amalgam neclar de culori, ce se derulau în jurul lor, în timp ce pătrundeau în îmbrăţişarea norilor, ce îi învăluiră devenind treptat mai întunecaţi, până ce bezna înstelată a spaţiului îi înghiţi deasupra ultimului strat atmosferic al Medei-ului.

Pe tot parcursul ascensiunii presiunea din interior rămase neschimbată ca şi cum cele câteva elementare legi ale gravitaţiei fuseseră anihilate, iar Abbott cunoştea un adevăr mai presus de sistemele antigravitaţionale avansate Kalsi, unul difuz, neclar, izvorât din spatele pleoapelor închise, din tăcerea concentrării, mintea ca lege şi stăpân asupra materiei.

SECRETUL LUI ABBOTT

Puţin înainte să pătrundă în pântecul colţuros al Templului Iertării platforma încetini, iar Abbott se văzu alături de Amrit şi de bătrân, descoperit în faţa măreţiei cosmice, de parcă ar fi plutit peste valurile unei mări mistice de poveste, zei peste stele.

Se aflau în incinta acoperită dinaintea intrării în templu, porţile masive imitau, două mâini împreunate pentru rugăciune, iar pe cele trei trepte din faţa lor erau inscripţionate în limbajul bătrânilor cuvintele Aum, Amen, Amrit... . toleranţă, iertare, izbăvire.

Înveşmântat în roba-i albă, cu pletele ca de nea prinse în inelul de pe umăr, Dmu îi întâmpină
privirea tăcut în timp ce Amrit urcă pe cea de-a treia treaptă ce îi purta numele şi îngenunche.
porţile se cutremurară de parcă nu s-ar mai fi deschis de secole şi lunecară cu zgomot în lături.

Cupola care acoperea templul la fel ca şi pereţii şi podeaua erau toate dintr-un aliaj negru
modelat ca trupurile contorsionate ale unor oameni sfâşiaţi de remuşcări. Mâini aşezate peste
chipuri aplecate, braţe întinse ca şi cum ar fi încercat să atingă ceva aflat mult prea departe, metalul
reprezenta toate trăsăturile îndurerate, cuprinse de disperare, cu aceeaşi minuţiozitate, femei tinere
plângând la pieptul unor bărbaţi îngenunchiaţi, toate chipurile şi toate trupurile erau perfect definite,
până la un punct către capătul celălalt al încăperii, din care liniile deveneau întretăiate şi neclare
până ce se pierdeau cu totul, toate contururile devenind transparente, aliajul fiind îmbinat cu
plastoţel, prin a cărui claritate vidul îşi dezvelea stelele şi culorile atmosferice pale. Cuprins de
expresivitatea şi realismul basoreliefurilor, figurile aruncate în rugăciuni către tăcerea neînduplecată
şi infinită a abisului cosmic, Abbott îşi simţi inima implorând iertarea pentru inconsecvenţă şi
efemeritate.

“Izbăvire... te crezi Dumnezeul însuşi?”

Dmu înmărmuri la auzul cuvintelor sale îndrăzneţe, dar Amrit nu reacţionă deloc. Nici măcar nu se întoarse pentru a răspunde, ci înaintă către centrul încăperii, unde se afla terminalul luminos al unui computer.

“Amrit nici măcar nu este numele tău adevărat nu-i aşa? Cine eşti tu de fapt?”

Să fi fost mânie sau teamă în spatele întrebărilor sale? Dar ce să creadă în faţa certitudinii că cel pe care îl vedea păşind încet, fără să-i acorde importanţă, era divinizat în această lume, trandafirii lui erau sculptaţi şi pictaţi în întregul oraş, poate pe întreaga planetă, până şi vestimentaţia purta modelul lor ţesut în toate tipurile de broderie, numele lui avea însemnătatea divinului. Să fie Medeii o planetă de fanatici religioşi conduşi de un profet închipuit? Va trebui cumva să i se închine?

“Mă aşteptam să te îndoieşti de mine... Dar nu atât de curând. Numele meu este cunoaşterea restrânsă la un cuvânt. Poartă cu sine istoria acestui popor, a suferinţelor şi năzuinţelor sale, nu îl înlocuieşte pe Dumnezeu, ci îl reprezintă, nimeni nu se închină chipului meu, ci doar se apleacă în faţa sacrificiului pe care îl voi face, a durerii aflate în spatele său. Am fost ales să fiu Amrit. Tu nu ştii şi nu ai cum să înţelegi esenţa acestui cuvânt. Nu încă. Dar te sfătuiesc să nu te dezici de singura casă care ţi-a mai rămas. Acordă-ţi măcar şansa de a înţelege mai târziu. Altfel crede-mă... vei muri aici.”

Îi vorbise fără să îl privească, apăsând câteva taste aflate lângă monitorul consolei, apoi aceasta intră în podea. Două trape glisară acoperind-o. Acum întreaga sală era golită de orice altceva în afara lor.

Tâmplele îi zvâcneau nervos iar Abbott se forţă să nu gândească. Înţelegea de ce credinţa dusă la extrema esenţei ei intrinseci năştea cele mai aprige războaie, de ce profanarea conceptelor ei sacre putea să schimbe degetele în gheare ucigaşe, pentru că dacă şi-ar fi permis să lase impulsul săl controleze, ar fi încercat să-l ucidă pe Amrit chiar acolo.

Acesta reveni alături de el cu chipul împietrit şi ochii goi ca vidul spunând: “I-am chemat, vor fi aici curând... ”

Cupe de lumină încălziră sala descoperindu-i şi mai mult gravurile, când nava Tedavid se aproprie silenţios de intrarea aflată pe partea opusă, formele ei tăioase ca nişte colţi acoperiră ameninţătoare stelele. Nu era un vas de mari dimensiuni, însă îndeajuns pentru a ascunde spaţiul din spatele cupolei, iar mişcarea sa lentă i se părea macabră lui Abbott care deja le simţea prezenţa, vibraţia mohorâtă de dincolo de spinii negri ai navei, asemeni paraziţilor mortali ai unui organism rece şi implacabil.

Din pântecul osos al vasului se detaşă un braţ întunecat cu o formă cilindrică străbătută de cabluri de alimentare ca nişte artere pulsând de combustibili necunoscuţi şi lichide de întreţinere, undeva deasupra cockpitul ca un ochi de insectă, lucea sumbru.

Simţi ecoul înfundat în pereţii templului, în momentul în care segmentele tentaculare de la capătul braţului se cuplară zgomotos în intrând. Sunetele slabe ale unor paşi cu o cadenţă străină învăluiră sala.

Când siluetele lor ieşiră din umbră, universul întreg îşi pierdu consistenţa pentru Abbott. Medeii, Templul, statuile toate golite de adevăr, stoarse de esenţial. Paşii lor vuiau ameninţător, prezenţa lor declanşa acelaşi plânset apăsat şi obosit al inimii sale, ca un copil needucat. Auzea un glas. Atât de fragili îi spunea, atât de fragili suntem cu toţii. Iar ei se apropriau confirmând balansul inegal de valori, efemeritatea. Deşi buşele subţiri şi vineţii nu se mişcau, Abbott îi auzea deja vorbind, murmurul îl sufoca, numai bătăile inimii şi şoapta lor veninoasă, doi amanţi renegaţi, bubuitul ritmic pulsându-i în urechi, luptând pentru a nu fi înăbuşit de vibraţia lor.

Patru siluete întunecate pe care lumina nu putea să le dezvăluie, încleştată de umbre.
Membrele contorsionate apăreau şi dispăreau la fiecare pas. Genunchii întorşi, subţiri îndoindu-se către spate, iar umbra ca un lichid mângâie muşchii întinşi conturându-le forma, doar pentru a o ascunde din nou. Îi aştepta de mult, dorea să le vadă chipurile, să le audă paşii. Acum le ştia menirea. Respiraţia ca un susur cristalin, scurgerea unui râu în gâtlejurile lor. Şi totuşi sunt oameni.

Chipurile îşi descopereau treptat liniile prelungi, cu pometţi ridicaţi, obrajii supţi ca nişte gropi adânci de negru, iar aura lor îi prevestea, de parcă îşi degajaseră spiritele anunţându-şi prezenţa, violenţa absolută a ochilor înfundaţi în orbite îl forţa pe Abbott să încerce să-i înţeleagă, ca pe o pictură abstractă, funebră, reprezentând un mecanism de selecţie mai presus de raţiune. Răul din ei rămâne totuşi uman.

Timpul şi spaţiul se năruiau devenind simple opţiuni. Iar sunetul acela din mintea sa, vibraţia, cuvintele devenite suspine, îl asurzeau.

Dmu îi observă primul broboanele de sudoare bolnavă, ochii încruntaţi într-un efort vizibil de a străpunge vălul de teroare. Auzea şi el incantaţia continuă a războinicilor Teda, versurile Cărţii Zilelor recitate mental, propovăduită empatic pentru cei ce trebuie să fie sclavi, blestemata Carte a Zilelor în care casta Tedavid credea orbeşte, îndobitocită de atrocităţile, de violenţele şi cruzimea Quann-ului, instrumente lipsite de importanţă, sacrificabile, pioni ucigaşi.

Garda formată din patru Teda se opri la câţiva paşi, aşteptând. Chipurile albe ca nişte măşti cu
frunţile încreţite de riduri, nemişcate, buzele încremenite ca nişte linii vineţii. Ochii păreau să contemple un peisaj aflat în craniile lor, de parcă ar fi sondat subconştientul celor trei vietăţi ce aşteptau ca şi ei... stăpânul. Pe braţele vânoase aveau montate vibralamele ce se odihneau sub forma unor brăţări groase, iar în afara mantiilor negre ce atârnau până la gleznele ca nişte noduri de oase, goliciunea oribilă a trupurilor lipsite de sex, anexele bestiale ale chipurilor omeneşti cu bărbii

acoperite de fire de păr dese şi albe. Erau ca nişte bătrâni monstruoşi creaţi după acelaşi prototip genetic, cu toţii la fel.

Înaintând cu paşi siguri, silenţioşi apăru şi stăpânul. Nu era unul de-ai lor. Acoperit în totalitate de o extensie cibernetică Kalsi. Ce se modela cu negrul ei peste întregul corp, doar pe piept o pată de roşu aprins brăzdată ca o gheară de la umărul drept şi până la brâu, însemnul Drakna al mediumilor ucigaşi. Extensia ca o ţesătură aparent subţire şi fragilă se mula pe musculatura atletică urmărind cu exactitate formele, chiar figura cu arcade groase şi bărbie proeminentă era bine definită, însă totul înghiţit de negru ca o umbră vie controlată mental.

SECRETUL LUI ABBOTT

Capul uşor plecat se îndreptă încruntat când mediumul se opri în mijlocul careului format de gărzile Teda.

“Nu mă aşteptam la un reprezentant direct al Quann-ului... ” spuse Amrit, observând chipul din spatele măştii, ce se schimbă într-o expresie de uimire la auzul cuvintelor sale. Dmu bloca deja orice posibilitate de control mental a mediumului Quann, care nici nu simţise conştiinţa regelui scanându-i subconştientul. Se încruntă din nou fără să scoată o vorbă desprinzându-şi mintea de bagajul propriului subconştient, dar prea târziu.

“Sequell Lore, nu-i aşa?” Continuă Amrit.

Vocea mediumului răsună gutural şi plină de mânie.

“Atitudinea domniei voastre nu este întocmai diplomatică, mai bine să încercăm evitarea unor conflicte neplăcute.”

Abbott auzea vocile îndepărtate, simţea ciocnirile unor minţi prinse într-un contact, dar imaginile îşi pierdeau consistenţa prin valul versetelor şoptite de Teda. Universul începuse a se reduce la un substrat ocolit de cuvinte ca un ecou distant, revelând ceva nou...

“Ipocrizia unui sclav Quann nu mi se pare mai puţin supărătoare.”

O imagine imensă restrânsă într-un punct ce se dilata treptat...

“Vrem doar predarea prizonierului de război.”

Creştea în dimensiuni, acoperind câmpul vizual în timp ce incantaţia îi rezona cu bătăile inimii...

“Ştim amândoi că nu vor avea loc tratative. Etkin Abbott se află sub protecţia noastră. Consideraţi-l azil politic sau nu consideraţi nimic, oricum decizia mea este ireversibilă.”

Lore zăbovi o clipă, apoi spuse pe un ton de mustrare ironică:

“Un copil cu titlul de Amrit ar trebui să fie mai prudent în relaţiile externe, s-ar putea să-ţi mânjeşti mâinile cu sângele celor ce ar pieri în conflicte.”

Porţile prin care intrară ceva mai devreme se închiseră cu zgomot în urmă, în timp ce Sequell Lore se întoarse şi privi trupele Teda ce se agitau în spatele lor neajutorate. Iar Amrit făcu un pas înainte, apropriindu-se de el.

“Atunci ar trebui să fii primul, teme-te înainte să îndrăzneşti asemenea aluzii!”

Abbott se înclină şi căzu, în clipa în care fu înghiţit de acea imagine pentru că brusc se afla într-un alt loc, îngrozitor.

“Avem motive să credem că pregătiţi un atac militar împotriva Quann-ului, îl vom ceda fără nici o pretenţie, dacă ne veţi da o dovadă clară a bunei credinţe faţă de Dinastie.”

Templul dispăruse, la fel şi Dmu şi Amrit, totul în neant, doar vibraţia mohorâtă a incantaţiei.

“Acordul diplomatic nu prevede bună credinţă, Drakna.“

Şopti Dmu fără să-şi ia ochii de la Abbott care parcă orbise bâjbâind cu mâinile întinse, în
genunchi, bătrânul simţea ameninţarea sălăşluind pe chipul lui disperat, apoi brusc înţelese ce se petrecea şi se întoarse pentru a-i privi pe Teda, pe ale căror buze se aşezase un rictus de scârbă.

“Nu pregătim nici un război, Lore, nici măcar nu avem trupe sau un alt fel de forţe militare”, continuă Amrit.

Urlete de durere, agonii de neînchipuit, plânsul unor oameni cărora li se confiscă ceva… Închise ochii strângând pleoapele, aşezându-şi palmele pe urechi, dar murmurul continua, ochii nu încetau să vadă...

“Atunci cine sunt blestemaţii voştri de Salvaţi, scrâşni mediumul.

Zeci de tineri desprinşi din casele lor în toiul nopţii cu o zi înaintea Sărbătorii Căsătoriei, părinţi luptând împotriva braţelor monstruoase, Iar Abbott îşi pierdu controlul trupului, ridicându-se cu o zvâcnire puternică, pieptul i se umplu de durere în timp ce lui i se fura fiul pentru a fi căsăpit, alături soţia sa urla cu lacrimi şiroind pe obrajii pe care el, Abbott, iubea să îi sărute, iar bătrânii acia cântând o melodie tristă a morţii eterne îi împlântă adânc în stomac o lamă, iar urletul ei încetează, iar chipul ei este cel al Chamshei.

Durerea din piept îl frânge, sufletul i se desprinde în particule de lumină iar el nu mai rezistă şi lasă suferinţa să curgă, să mânjească universul, să păteze stelele...

Amrit făcu încă un pas, atingând uşor mânerul Săbiei Spirit, iar chipul său acoperit de ură şi dezgust se lărgi într-un zâmbet drăcesc. Dmu ştia deja ce avea să urmeze şi se pregăti şi el, dar brusc Abbott urlă dement, încovoindu-se spasmodic, iar valul năprasnic, sufocant, de durere ce le inundă inimile îi aruncă violent, căzură seceraţi de imaginea unor oameni măcelăriţi cu sadism. Amrit se lovi de un perete, iar câţiva stropi de sânge se lipiră de basorelieful unor fete rugându-se şi începură să se scurgă pe palmele lor împreunate.

Vibralamele războinicilor alunecară de pe încheieturi şi se fixară deasupra degetelor, genunchii întorşi se îndoiră către spate propulsându-i către Amrit care încerca să se controleze, un şuvoi de sânge curgându-i de la tâmplă.

Dar agonia nu înceta.

Abbott se repezi mânios să strivească himerele masacrului ce i se dezlănţuise în suflet. Lovi cu pumnii strânşi în gol oprindu-se aproape de Dmu. Podeaua crăpă ca strivită de proiectile, iar bătrânul se ridică, observând războinicii ce se îndreptau cu o viteză inumană către Amrit.

Sfârşitul, haosul ultim se prăbuşea ca un tăvălug al iadului în inima extenuată a lui Abbott.

Chamsha murise în faţa lui, iar el trebuia să-şi ia viaţa pentru că fără ea i-ar fi fost mult prea greu să respire.

“Nuuuuuuu!!!”

Urlă cuprins de învălmăşeala tinerilor adunaţi în mijlocul unei pieţe, mulţimea disperată încercând să oprească măcelul. Războinicii Tedavit începuseră să reteze mâinile unor tinere fete ce se chinuiau să-şi găsească tinerii soţi si îi zăreau întinşi în timp ce lame tremurătoare le retezau braţele. Atâtea inimi frânte, atâtea iubiri sufocate.

Doctorul de bord al gândacului segmentându-i oasele îi pătrundea şi mai adânc în braţ
zvârcolindu-se în cartilagiile însângerate ce se desprindeau cu un sunet organic, dar Abbott aleargă

prin incoerenţa imaginilor, suferinţele atâtor oameni prinşi în tunelele de pe Gom şi răstigniţi pe lamele vibrânde ale războinicilor ce nu-şi opresc murmurul, degetele atingând pentagrama unei coperţi ce se deschide Pocăiţi-vă îi răcneşte prima pagină, un abis de întuneric îl învârtea în curenţi de neînchipuit, ca şi cum s-ar fi aflat pe toate planetele sfârtecate de Teda în acelaşi timp, Amrit îi zâmbeşte sinistru spunându-i Trebuie să vorbim despre Cartea Zilelor, Abbott iar şerpi veninoşi îi colcăie pe buze, sânge ţâşneşte din brâul paznicului de la intrarea în laboratoare, şi se amestecă cu cel ce se scurge din cioturile tinerilor, undeva printre spintecaţi întrevede un chip cunoscut...

Prin marea de durere, de irosire fără sens, mii de vieţi se prăbuşesc în iad fără motiv, marionete umane cărora li se refuză unicul drept cu adevărat al omului, dreptul la dragoste. Chipul acela îl priveşte neatins, plin de lumină, măruntaiele aburinde ce ies din brâuri spintecate nu-l ajung, buzele lui ca de copil se mişcă, blestemele incantaţiei se pierd, gura cea mică şi dulce la gust şopteşte ceva, ochii aurii îl pătrund, inima încetează a mai bate doar pentru o singură clipă, versetele Cărţii Zilelor mor şi ele în acea unică clipă de infinit, îndeajuns ca să o audă: De aceea te vei întoarce... Eu te voi aştepta...

Tedavit ajunseră lângă Amrit, contururile corpurilor hidoase nici nu se mai vedeau în mişcarea lor rapidă. Explozii de roşu îi acopereau ochii, iar figurile lor sumbre, prelungi, cu ochi goi şi morţi îl fixau. Vibralamele plonjară către grumaz.

În ultimul moment fluxul nebunesc de suferinţă încetă iar Amrit se feri. Se ridică strângând mânerul de şarpe între mâini. Doi componenţi ai gărzii mugiră dement şi săriră să-l termine, dar Amrit se strecură fulgerător printre ei desenând cu mânerul un arc în aer. Lama până atunci invizibilă dobândi culoare. Roşu întunecat. Corpurile se desprinseră de la şolduri împroşcând cu sângele lor pereţii. Ceilalţi doi rămaşi se retraseră flancându-l. Amrit se concentră asupra unuia ţinând lama subţire şi roşie aproape de chip, îşi lăsă mintea să pătrundă anatomia ciudată a războinicului ce se poticni de parcă l-ar fi răscolit ceva.

“Asta ar trebui să fie aorta, nu-i aşa?”

A fi în interiorul unui lucru fără a te găsi cu adevărat acolo, Controlul Materiei. Dmu îi
predase bine. Cu un singur efort îi sfârtecă inima şi reveni la sine. Războinicul scoase un icnet scurt,
sângele îi ţâşni din gură umezind buzele vinete. Celălalt profită de greşit interpretata clipă de

neatenţie aruncându-şi braţele mortale în atac. Amrit se învârti lăsându-se în genunchi şi adânci lama adâncă în pieptul adversarului.

Acesta se opri, iar chipul lui rămase la fel de nemişcat. Încă ţinând lama în cutia toracică, Amrit îşi aminti de hienele angoriene, de veninul lor desprinzându-i-se de pe spate, iar rana de la tâmplă i se închise. Cu o mişcare verticală îl despică încă zâmbind. Corpul se prăbuşi în două, într-o baltă de sânge. În timp ce templul era înghiţit de linişte nava Tedavit părăsise deja docul şi se desprindea de peretele exterior pentru a se îndrepta către Quann.

Se aşeză în postura necesară pentru Atre, înfigând sabia cu mânerul aproape de chip. Îşi îndreptă spatele şi începu procesul de dedublare. Trupul rămase inert, simţi gustul sângelui de pe lamă, apoi o părăsi, traversând ca într-un zbor templul.

Acum lichidele calde ale navei Teda îi curgeau prin vine, plutea deasupra realităţii ca un segment independent de ea, îşi auzea încă bătaia inimii încetinită, într-un paroxism de viaţă împărţită. Circuite străbătute de energie se amplificau, în timp ce sisteme de ghidaj pregăteau saltul în hiperspaţiu. Armamentul biologic de la bord purta însemnele Quann-ului. Pentru ultima dată pulsul războinicilor Teda străbătu liniştea materiei înainte ca nava să explodeze declanşată de armele aflate la bord într-un imens rug de flăcări în imponderabilitate.

Din nou gustul amar al sângelui lamei. Apoi propriul trup. Când deschise pleoapele Dmu se afla înaintea sa cu capul plecat.

“Lemm, nu trebuia... ”

Undeva în centrul templului Abbott zăcea încă respirând cu faţa lipită de podea, în jurul lui aliajul era topit, sfâşiat de o putere fantastică. Nu departe de el, lichidul negru şi vâscos al extensiei cibernetice Kalsi încerca în zadar să refacă o masă diformă de carne şi oase pliindu-se peste rămăşiţele lui Sequell Lore.

Moartea mediumului va aduce mânia şi războiul Quann-ului.

Pe chipul bătrânului Dmu lacrimi de compasiune spălau în scurgerea lor paternă pete de sânge şi praf. Pletele-i albe, desprinse de inelul de pe umăr, i se revărsau peste broderia argintie a robei albe, ce imita trandafirii angorieni.

“Sunt Amrit, bătrâne, Lemm a murit. Acum am învăţat cum să ucid hienele. M-au învăţat ele cum, m-ai învăţat tu.”

Mânerul Săbiei Spirit încă se mai mişca după mijlocirea procesului Atre. Inocenţa unora este sortită pieirii.

“Du-l pe Abbott înapoi şi las-o pe Chamsha să se îngrijească de el. Vreau să rămân singur.“ “Dar tinere Domn... ”, îngăimă Dmu pentru prima oară incapabil să găsească cuvinte.

“E o poruncă, bătrâne.”